

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 1C/33/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8216200383
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marek Rebej
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2021:8216200383.15

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudcom Mgr. Marekom Rebejom v spore žalobkyne: Slovenská republika - Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom v Banskej Bystrici, Námestie SNP 8, právne zastúpený: IURIS SL s. r. o., so sídlom Dúbravská cesta 2, Bratislava - mestská časť Karlova Ves 841 04, IČO: 53 204 786, proti Ž. X./ C. J., L.. X.X.XXXX, M. A. Č.. XX/B, XXXX J., C., X./ W. Y., L.. X.X.XXXX, Y. A. XX, XXXX J., C., X./ W. V., L.. XX.X.XXXX, V. P. - L. Č.. X-X, XXXX J. Č.. XXXX, C.Ď., X./ N. J., L.. XX.X.XXXX, M. A. Č.. XX/B, XXXX J., C., všetci žalovaní právne zastúpení: JUDr. Tünde Keszegh, Ph.D., advokátka, Alžbetínske námestie č. 1203, 929 01 Dunajská Streda, IČO: 42 155 932, o určenie vlastníckeho práva s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a .

II. Žalovaným v 1. až 4. rade p r i z n á v a voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 02.11.2009 sa voči žalovaným v 1. až 4. rade domáhala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX S. B. Č.. XXX, T.Ú.. E., ktorá bola vedená pod sp.zn. 6C/176/2009. Žalobu odôvodnila žalobkyňa tým, že žalovaní sú na listoch vlastníctva č. XXX S. XXX zapísaní ako podieloví spoluvlastníci predmetných nehnuteľností, pričom žalovaný v 1. rade svoj spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnostiam nadobudol na základe Osvedčenia o dedičstve 4D/179/2005, žalovaní v 2. a 3. rade svoje spoluvlastnícke podiely k nehnuteľnostiam nadobudli na základe Osvedčenia o dedičstve 4D/178/2006 a žalovaný v 4. rade svoj spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnostiam nadobudol na základe Osvedčenia o dedičstve 4D/189/2005. Pôvodne boli predmetné nehnuteľnosti zapísané v pozemnoknižnej vložke č. XX, T.Ú.. E. na právnych predchodcov žalovaných: V. N., J. C. S. C. Y., O.. V., ktorí boli ich podieloví spoluvlastníci. Pretože právni predchodcovia žalovaných boli maďarskej národnosti, na základe Vládneho nariadenia č. 104/45 Sb.n. SNR v spojení s vládnym nariadením č. 64/46 Sb.n. SNR, boli predmetné nehnuteľnosti skonfiškované pre účely pozemkovej reformy, čo vyplýva zo zápisu č. 34 v pozemnoknižnej vložke č. XX a dispozícia s týmito nehnuteľnosťami bola vyhradená výlučne Povereníctvu pôdohospodárstva a pozemkovej reformy. Z vyššie uvedeného dôvodu došlo rozhodnutím Povereníctva SNR pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu č. 5392/VI-573/1945 zo dňa 23.08.1945 k rozhodnutiu o dočasnej vnútornej správe na lesných majetkoch N. V. a spol. pre k.ú. E. v prospech Správy štátnych lesov X.. Na základe rozhodnutia Povereníctva SNR pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu - pracovná skupina pre pozemkovú reformu Prešov č. 4474/47 zo dňa 18.12.1947 bola na Okresný súd Bardejov podaná žiadosť o vyznačenie konfiškácie na majetok osôb C. Y., O.. V., N. V. S. L. J., k nehnuteľnostiam zapísaným v pozemnoknižnej vložke č. XX, T.Ú.. E.. V zmysle vyššie uvedeného došlo uznesením Okresného súdu Bardejov č. 2433/47 zo dňa 23.12.1947 k povoleniu zápisu konfiškácie predmetných nehnuteľností pre

účely pozemkovej reformy do PKV č. XX pod číslom zápisu 38 zo dňa 20.12.1947. Z uvedeného je zrejmé, že vlastníkom predmetných nehnuteľností sa stal Československý štát od 01.03.1945. Právni predchodcovia žalovaných boli opätovne zapísaní na LV č. XXX S. XXX, T..Ú.. E. ako vlastníci na základe rozhodnutia OÚ - OPPaLH č. 3/2000/00039 zo dňa 29.9.2000, VZ 400/2001, ktoré bolo vydané v rámci ROEP. Žalobkyňa mala za to, že v rámci konania ROEP neboli dostatočne zistené údaje z katastrálneho operátu, konkrétne z pozemnoknižnej vložky č. XX, T..Ú.. E., z ktorej zo zápisu č. 38 vyplýva, že právnym predchodcom žalovaných boli predmetné nehnuteľnosti skonfiškované a tie sa stali vlastníctvom štátu a zo žiadnych listín nevyplýva, že by boli právni predchodcovia žalovaných žiadali o vydanie predmetných nehnuteľností v lehote do 31.12.1995 v zmysle § 6 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb.

2. Žalovaní v 1. a 4. rade vo svojom vyjadrení k žalobe uviedli, že o žiadnej konfiškácii nevedeli a ani nemohli vedieť. Ďalej uviedli, že o konfiškácii neboli informovaní ani ich predkovia a ak by mali žalovaní o tom informácie, nezačali by náhradné dedičské konanie. Poukázali, že na spise žalobkyne č. 5392/VI-573/1945 nefiguruje nikto, komu by bola kópia doručená a taktiež, že v rozhodnutí povereníkov č. 4474/47 nie je uvedené, že okrem adresáta komu bola doručená kópia spisu. Nakoniec poukázali na svoju dobromyseľnosť a skutočnosť, že žijú v EÚ a odvolávať sa na nariadenie č. 104/45 Sb.n. nie je v súlade s právnou normou Únie a nie je zlučiteľné ani so všeobecnými ľudskými právami. Žalobu žiadali odmietnuť.

3. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení na vyjadrenie žalovaných v 1. a 4. rade podotkla, že podiely na sporných nehnuteľnostiach nemohli patriť do dedičstva po právnych predchodcoch žalovaných, pretože v čase ich smrti bol podielovým spoluvlastníkom Slovenská republika, resp. Československý štát.

4. Následne žalovaný v 1. rade vo svojom vyjadrení navrhol žalobu zamietnuť a uplatnil si trovy konania. Podľa jeho názoru, najprv malo byť vydané konfiškačnou komisiou rozhodnutie, ktorým sa určitý pôdohospodársky majetok konfiškoval a následne malo byť vydané ďalšie rozhodnutie - tzv. pridelová listina, ktorým sa pridelil skonfiškovaný majetok určitej osobe. Obidve rozhodnutia mali byť zapísané do pozemkovej knihy. V danom prípade konfiškácia bola zapísaná, avšak nebolo zapísané, komu bola pôda pridelená. Podľa jeho názoru sa záznamom o konfiškácii ešte nestal vlastníkom štát, ale išlo iba o blokáciu dispozičného práva a vlastníkom bol naďalej ten, kto bol v pozemkoknižnej vložke zapísaný. Poukázal na intabulačný princíp podľa uhorského práva.

5. Žalobkyňa v ďalších svojich vyjadreniach uviedla, že vlastníkom skonfiškovaného majetku sa stal štát a ten z toho dôvodu nemohol nehnuteľnosti pridelovať ďalším osobám, pretože už bol ich vlastníkom. Podotkol, že dňom 1.3.1945 rozhodnutím Konfiškačnej komisie v sídle Okresného národného výboru Bardejov č. Kom. 1/46-III. z 28.8.1946, bol skonfiškovaný celý majetok právnych predchodcov žalovaných nachádzajúci sa na území Slovenskej republiky poukazujúc na § 1 ods. 1 nariadenia SNR č. 104/45 Sb.n. a konfiškácia bola následne na základe uznesenia Okresného súdu Bardejov zapísaná pod B38 do pozemnoknižnej vložky XX, T..Ú.. E.. Tento zápis bol vykonaný na základe § 5 ods. 1 z.č. 90/47 Sb.

6. Okresný súd Bardejov rozsudkom zo dňa 09.11.2011 č.k. 6C/176/2009-403 žalobu zamietol a zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému v 1. rade trovy konania. Vo svojom odôvodnení uviedol, že má za to, že ku konfiškácii a prechodu vlastníctva na štát podľa nariadenia SNR č. 104/1945 Sb.n. dochádzalo priamo dňom jeho účinnosti, t. j. 01.03.1945. Táto skutočnosť nepochybne vyplýva z § 1 tohto nariadenia. K zavŕšeniu samotného konfiškačného procesu bolo však podľa názoru súdu potrebné v súlade s § 1 ods. 7 tohto nariadenia vydať individuálne rozhodnutie o tom, či sa konkrétna osoba považuje za osobu maďarskej národnosti podľa § 1 ods. 1 písm. b/ tohto nariadenia (pre tento prípad), pričom takéto rozhodnutie nepodliehalo inštančnému preskúmaniu a možnosť podania odvolania proti rozhodnutiu konfiškačnej komisie bola zavedená až novelou na základe nariadenia SNR č. 87/1947Sb.n. s účinnosťou od 30.12.1948. O odvolaní rozhodoval potom Zbor povereníkov. Rozhodnutie správneho orgánu mimo rámca správneho súdnictva nie je súd oprávnený preskúmať z hľadiska jeho vecnej správnosti, ale môže iba skúmať, či ide o správny akt, či nejde o paakt a či je správny akt vydaný v medziach právomoci príslušného správneho orgánu a či je právoplatný a vykonateľný. V rozhodnutí konfiškačnej komisie bolo uvedené, že právni predchodcovia žalovaných boli na neznámom mieste a že o rozhodnutí boli upovedomení. V konaní však nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by bol v prípade právnych predchodcov žalovaných, ktorí sa mali zdržiavať na neznámom mieste, dodržaný procesný postup v zmysle vtedy účinného správneho poriadku, t.j. že by im bolo vykonané doručenie

konfiškačného rozhodnutia jedným zo spôsobov vtedy možným - prostredníctvom zástupcu, zmocnenca alebo opatrovníka, resp. verejnou vyhláškou. Tu súd poznamenáva, že uznesenie Okresného súdu Bardejov, ktorým bola konfiškácia zapísaná do PKV, už bolo doručované ich kurátorovi. Z uvedeného možno potom vyvodiť, že konfiškačné rozhodnutie právnym predchodcom žalovaných nebolo platne a účinne doručené a voči nim platí, akoby toto rozhodnutie nebolo ani vydané, a teda nemohlo ani nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť. Tým potom nemohlo platne dôjsť k zavŕšeniu konfiškačného procesu. Podľa judikatúry Najvyššieho správneho súdu (rozhodnutie z 31.12.1946. Boh. A 1512/46) sa aj na konfiškačné konania vzťahovali ustanovenia správneho poriadku (vládne nariadenie č. 8/1928 Sb.), podľa § 72 ods. 2 cit. nariadenia doručenie bolo súčasťou správneho aktu (viď. aj Boh. 3482/24 a pod.) Vzhľadom k tomu, že nebol dodržaný zákonný postup voči právnym predchodcom žalovaných, má to za následok, že ku konfiškácii ich majetku nedošlo, takže štát sa ani nemohol stať vlastníkom pozemkov. Ak majetok, ktorý mal byť skonfiškovaný právnym predchodcom žalovaných, neprešiel do vlastníctva štátu, potom nič nebránilo tento majetok následne prejednať v dedičskom konaní po nich. V dôsledku takéhoto prejednania sa potom žalovaní stali vlastníkmi sporných nehnuteľností. Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení, súd žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

7. Krajský súd v Prešove o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bardejov zo dňa 09.11.2011 č.k. 6C/176/2009-403 rozsudkom zo dňa 30.04.2013 č.k. 19Co/43/2012-479 rozhodol tak, že odvolaním napadnutý rozsudok potvrdil a žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanému v 1. rade trovy konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol:

„Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, ako aj s dôvodmi tam uvedenými a v súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu na doplnenie uvádza:

Tak, ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, súd prvého stupňa založil svoj záver na zistení, že rozhodnutie Konfiškačnej komisie pod č. 1/46-III zo dňa 28.08.1946, na základe ktorého mali byť C. Y., O. V., N. V. S. L. J. označení za osoby maďarskej národnosti, a ktorým mal byť ku dňu 01.03.1945 skonfiškovaný všetok majetok na celom území Slovenska, nenadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť z dôvodu, že nebolo doručené dotknutým osobám, teda právnym predchodcom žalovaných v súlade s, v tom čase platným, právnym poriadkom.

Vychádzajúc z týchto záverov a v súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu odvolací súd konštatuje, že vyriešeniu otázky, ktorým okamihom došlo ku konfiškácii a prechodu vlastníctva skonfiškovaného majetku na štát podľa nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. n., musí predchádzať zistenie, či vôbec individuálne rozhodnutie orgánu, na základe ktorého mali byť právni predchodcovia vyhlásení za osoby maďarskej národnosti a na základe ktorého malo súčasne dôjsť ku konfiškácii majetku týchto osôb, bol z hľadiska procesnoprávných predpisov, možno považovať za rozhodnutie vydané.

Rozhodnutím je vydané, pokiaľ ve správnych predpisoch není ustanovené jinak, doručením písomného jeho vyhotovení, bylo-li prohlášeno ústně v přítomnosti stran, ústním prohlášením (ust. § 72 ods. 2 vládného nariadenia č. 8/1928 Sb. o řízení ve věcech náležejících do působnosti politických úřadu správních řízení).

Z rozhodnutia Konfiškačnej komisie v sídle Okresného národného výboru Bardejov číslo: Kom. 1/46-III. zo dňa 28.08.1946 vyplýva, že právni predchodcovia žalovaných C. Y., O. V., L. J. S. N. V. v čase vydania tohto rozhodnutia bytom na neznámom mieste, sa považujú podľa § 1 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 64/1/46 Sb. n. SNR za osoby maďarskej národnosti a na základe tohto rozhodnutia považuje sa pôdohospodársky majetok v rozsahu § 2 nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR patriaci vlastníckym právom uvedeným osobám za skonfiškovaný ku dňu 1. marca 1945 a to bez ohľadu na to, v ktorom katastrálnom území, či v ktorej obci na celom území Slovenska sa tento majetok nachádza.

Osobám, jejichž pobyt přes konané šetření jest neznám, neb osobám, které nejsou úřadu známy, může býti doručeno, není-li ustanoven zástupce, zmocnenec neb opatrovník, veřejnou vyhláškou na úřední tabuli a doručení platí za vykonané, není-li ve správnych predpisoch jinak ustanovené, když od vyhlášení na úřední tabuli příslušného úřadu uplynulo patnáct dnu, nebyla-li ovšem ve vyhlášce stanovená lhůta delší (ust. § 33 ods. 1 vládného nariadenia č. 8/1928 Sb. o řízení ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů správních řízení).

Tak, ako správne konštatoval súd prvého stupňa, v konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by bol v prípade právnych predchodcov žalovaných, ktorí sa mali zdržiavať na neznámom mieste, dodržaný procesný postup v zmysle vtedy účinného správneho poriadku, citovaného vyššie, t. j. že by im bolo vykonané doručenie predmetného konfiškačného rozhodnutia jedným zo spôsobov vtedy možným, t. j. prostredníctvom zástupcu, zmocnenca alebo opatrovníka, resp. verejnou vyhláškou.

Na základe uvedeného potom správne konštatoval prvostupňový súd, že z dôvodu, že konfiškačné rozhodnutie nebolo právnym predchodcom žalovaných platne a účinne doručené, voči nim platí, akoby predmetné rozhodnutie ani nebolo vydané, a teda nemohlo nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť. Dôsledkom absencie zákonného postupu pri vydaní konfiškačného rozhodnutia je, že ku konfiškácii majetku právnych predchodcov žalovaných nedošlo a štát sa nemohol stať vlastníkom dotknutých nehnuteľností. Preto nič nebránilo majetok týchto osôb prejednať v dedičskom konaní a žalovaní v tomto konaní sa na základe uvedeného stali vlastníkami sporných nehnuteľností.

Uvedené dáva odpoveď na odvoláciu námietku žalobcu, že v konaní preukázal nadobudnutie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, a to podľa nariadenia č. 104/1946 Sb. n. SNR v spojení s nariadením č. 64/1946 Sb. n. SNR.

Tak ako vyššie uviedol odvolací súd a ako správne konštatoval súd prvého stupňa, že ku konfiškácii a prechodu vlastníctva na štát podľa nariadenia SNR č. 104/1946 Sb. n. dochádzalo priamo dňom jeho účinnosti, t. j. 01.03.1945, spochybnenou neostala otázka okamihu prechodu vlastníctva majetku dotknutých osôb na štát, avšak k tomu, aby došlo k účinnej konfiškácii, museli byť splnené všetky podmienky. V danom prípade nie je splnená základná podmienka, a to podmienka existencie spôsobilého rozhodnutia, na základe ktorého malo dôjsť ku konfiškácii a prechodu vlastníctva dotknutých osôb na štát. Takáto nespôsobilosť rozhodnutia je v tomto prípade spôsobená tým, že nedošlo k jeho riadnemu doručeniu, a teda nenastala právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodnutia Konfiškačnej komisie v sídle Okresného národného výboru Bardejov číslo: 1/46/III zo dňa 28.08.1946, na základe ktorého bol Povereníctvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy - Sekcia „B“, Pracovná skupina pre pozemkovú reformu v Prešove číslo: 4474/47 zo dňa 18.12.1947, podaný na Okresný súd Bardejov návrh na vyznačenie konfiškácie v pozemkovej knihe.

Na podporu správnosti záverov vyslovených prvostupňovým súdom aj odvolacím súdom o povinnosti správneho orgánu postupovať v zmysle citovaných ustanovení §§33 ods. 1 a 72 ods. 1 vládneho nariadenia č. 8/1928 Sb., je potrebné poukázať na uznesenie Okresného súdu v Bardejove, č. k. Č. d. 2433/47 zo dňa 23.12.1947, kedy bol o predmetnom uznesení upovedomený Dr. I. T., advokát v Bardejove, ako súdom menovaný kurátor pre vzdialených - na neznámom mieste sa zdržujúcich - pozemnoknižných vlastníkov.

K odvolacej námietke žalobkyne, že vlastnícke právo žalovaných bolo do katastra nehnuteľností zapísané len chybou pri vykonávaní ROEP, keď príslušný orgán neprihliadol na zápis o konfiškácii majetku právnych predchodcov žalovaných, odvolací súd konštatuje, že žalobkyňa aj v priebehu konania pred súdom prvého stupňa argumentovala tým, že neboli dostatočne zistené údaje z katastrálneho operátu, nastala chyba v katastrálnom operáte a v rámci ROEP nebola vykonaná zmena v osobe vlastníkov na LV č. XXX S. XXX T. Ú. E. a naďalej zostali zapísaní právni predchodcovia žalovaných, že pri vypracovaní ROEP zhotoviteľ správne nevylostroval terajšieho vlastníka a že žalobca si nevie vysvetliť, ako je možné, že na zápis č. 38 v PKV č. XX pri vypracovaní ROEP nebolo prihliadnuté a že právni predchodcovia žalovaných boli na LV ako vlastníci po ROEP zapísaní iba omylom, odvolací súd dodáva že uvedené argumenty žalobcu považuje v celom rozsahu za nedôvodné. Tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 4 zák. č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom, členom komisie na obnovu evidencie pozemkov a právnych vzťahov k nim v prípade, ak ide o lesné pozemky, je aj štátna organizácia lesného hospodárstva.

Z rozhodnutia Okresného úradu Bardejov OPpH číslo: 3/2000/00039 zo dňa 29.09.2000 (č. 1. 263 spisu) vyplýva, že predmetné rozhodnutie o schválení ROEP bolo doručované Krajskému úradu Prešov, odboru pozemkovému, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva, pričom v zmysle ustanovenia § 6 ods. 1 zák. č. 222/1996 Z. z. účinného ku dňu 29.09.2000, krajský úrad vykonáva štátnu správu na jednotlivých úsekoch podľa prílohy tohto zákona, alebo ak to ustanoví osobitný zákon. Predmetné rozhodnutie pritom vydal samotný Okresný úrad Bardejov, ktorý v zmysle ust. § 5 ods. 1 a 2 zák. č. 222/1996 Z. z. vykonáva štátnu správu na jednotlivých úsekoch, ak jej výkon zákon nezveruje krajskému úradu, inému orgánu štátnej správy, obci alebo inej právnickej osobe a je v prvom stupni vecne príslušný na konanie, v ktorom o právach alebo o povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti štátnej správy rozhodujú orgány štátnej správy (ďalej len "správne konanie"), ak zákon neustanovuje inak.

Podľa ustanovenia § 7 ods. 4 zák. č. 180/1996 Z. z. schválený register je verejná listina, na základe ktorej katastrálny úrad zapíše údaje registra do katastra nehnuteľností.

Práve z toho dôvodu je možné stotožniť sa s námietkou žalovaného v 1. rade, že postup žalobcu - Slovenskej republiky nie je akceptovateľný z hľadiska právnej istoty a ochrany práv a právom chránených záujmov súkromných osôb. Žalobca prostredníctvom svojho orgánu - Okresného úradu Bardejov uznal vlastnícke právo žalovaných rozhodnutím o ROEP.

Odvolací súd ešte dáva do pozornosti rozsiahlu rozhodovaciu prax aj Ústavného súdu SR, podľa ktorej ani reštitučné predpisy neboli vydané pre ten účel, aby spôsobili zánik vlastníckeho práva oprávnených osôb, ale aby im uľahčili obnovenie tohto vlastníckeho práva. Ak došlo k zabratiu majetku štátom bez právneho dôvodu, vlastník nestratil svoj vlastnícky vzťah k tomuto majetku.

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku žalobcu, že v prípade, ak bol súd prvého stupňa toho názoru, že žalobca nenadobudol vlastnícke právo na základe nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR, mal prihliadnúť na skutočnosť, že žalobca nadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam vydržaním, odvolací súd konštatuje, že zo spisu vyplýva, že žalobca bol na pojednávaní pred vyhlásením rozsudku poučený podľa ustanovenia § 120 od. 4 Občianskeho súdneho poriadku. Zo zápisnice z pojednávania vyplýva, že žalobca, zastúpený zástupcom, návrhy na doplnenie dokazovania nemal a ani z priebehu konania pred vyhlásením rozhodnutia vo vec samej nevyplýva, že by žalovaný produkoval dôkazy preukazujúce jeho tvrdenie o nadobudnutí vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam vydržaním.

Keďže žalobca dôkazy na preukázanie tvrdenia, že by mal nadobudnúť vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam na základe vydržania nepredložil, nemôže úspešne vytýkať prvostupňovému súdu, že tento mal prihliadať na takýto spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcu k predmetným nehnuteľnostiam.

Preto odvolací súd napadnutý rozsudok v súlade s ustanovením § 219 Občianskeho súdneho poriadku ako vecne správny potvrdil.“

Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 06.09.2013.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30. apríla 2013 sp.zn. 19Co 43/2012 rozhodol uznesením zo dňa 29.09.2015 sp.zn. 4MCdo 12/2014 tak, že rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. apríla 2013 sp.zn. 19Co 43/2012 a rozsudok Okresného súdu Bardejov z 9. novembra 2011 č.k. 6C 176/2009-403 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Bardejov na ďalšie konanie. Vo svojom odôvodnení uviedol:

„Dovolací súd však za dôvodnú považuje námietku generálneho dovolateľa, že žalobkyňa dostatočne preukázala nadobudnutie vlastníctva predmetných nehnuteľností štátom.

V konaní nebolo medzi účastníkmi sporné, že Povereníctvo SNR pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu listom z 23. augusta 1945 č. 5392/VI-573/1945 poverilo Správu štátnych lesov v Zborove dočasnou vnútenou správou na lesných majetkoch bývalých majiteľov, o.i. pod. č. 4/ N. V. a spol. v kat. úz. E., Č., J. L. E., T. S. M. (por. č.l. 25,26). Následne Konfiškačná komisia v sídle Okresného národného výboru v Bardejove rozhodnutím z 28. augusta 1946 č. Kom. 1/46-III. rozhodla o tom, že C. Y., O.. V., C. J. S. N. V. treba považovať za osoby národnosti maďarskej a na základe tohto rozhodnutia sa považuje ich pôdohospodársky majetok na celom území Slovenska za skonfiškovaný k 1. marcu 1945 (por. vyššie uvedené). V predmetnom rozhodnutí je uvedený zoznam inštitúcií a osôb, ktoré sa o tomto rozhodnutí upovedomujú, pričom pod poradovým číslom 14. sa o rozhodnutí upovedomujú vlastníci konfiškovaných majetkov uvedení v texte rozhodnutia (Y. X. O.. V. a spol. - por. č.l. 260, 261). Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že Okresnému súdu Bardejov bol 20. decembra 1947 doručený návrh Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy - sekcia „B“ č. 4474/47, na vyznačenie konfiškácie v pkn. vl. č. X, XX S. X na nehnuteľnosti zapísané na meno uvedených vlastníkov, o.i. na C. Y., O.. V., C. J. S. N. V. (por. č.l. 27). Okresný súd Bardejov uznesením z 23. decembra 1947 Č.d. 2433/47 konkrétne pod bodom 2/ povolil požadovaný zápis v pozemkovej knihe... „v zápisnici číslo XX T. Ú. E., nehnuteľností AI b.č. X-XX,XX-XX, knihované pod B 14, 25/a, b, d, e, 29/a, b, 34/a, b, c, d, e, f, g, h, i, - hore uvedeným vlastníkom:“, a zároveň, „Poznamenáva sa konfiškácia podľa nariadenia čís. 104/45 Sb.n. SNR v znení nariadenia čís. 64/1946 Sb.n. SNR pre účely pozemkovej reformy s tým, že dispozície s týmto majetkom sú vyhradené výlučne Povereníctvu pôdohospodárstva a pozemkovej reformy - Slovenskému pozemkovému fondu.“ (por. č.l. 28).

Nie je dôvod pochybovať o tom, že Konfiškačné komisie zriadené podľa § 1 ods. 7, 8 nar. č. 104/1945 Sb. n. pri jednotlivých okresných národných výboroch bolo potrebné považovať za „politické úrady“ (por. § 6 nar. vl. č. 8/1928 Sb.).

Podľa § 25 cit. nar., úrad doručuje úradní spisy poštou, neuzná-li za vhodnejší doručiti je sám, svými orgány nebo obcí.

Podľa § 29 ods. 1 cit. nar., do vlastních rukou příjemcových budiž doručeno: 1. je-li to předepsáno, 2. je-li den doručení rozhodný pro počítání preklusivních lhůt nebo 3. nařídí-li to úřad ze zvláštních důvodů.

Podľa § 33 ods. 1 cit. nar., osobám, jejichž pobyt přes konané šetření jest neznám, neb osobám, které nejsou úřadu známy, může býti doručeno, není-li ustanoven zástupce, zmocnenec neb opatrovník, veřejnou vyhláškou na úřední tabuli a doručení platí za vykonané, není-li ve správních předpisech jinak

ustanovené, kedy od vyhlásení na úradní tabuli príslušného úradu uplynulo patnáct dní, nebyla-li ovšem ve vyhlášce stanovená lhůta delší.

Podľa ods. 2 cit. ust., úrad môže vyhlášku vyhlásiť také v obci verejným vyvěšením a jinak způsobem v místě obvyklým.

Podľa § 35 ods. 2 cit. nar., jsou-li pochybnosti nebo není-li doručeny, lze doručení prokázati jiným vhodným způsobem.

Podľa § 72 ods. 2 cit. nar., rozhodnutí je vydáno, pokud ve správních předpisech není ustanoveno jinak, doručení písemného vyhotovení, bylo-li prohlášeno ústně v přítomnosti stran, ústním prohlášením.

Súd prvého stupňa zamietnutie žaloby žalobkyne odôvodnil výlučne tým, že v konaní nebolo preukázané, že by konfiškačné rozhodnutie bolo doručené právnym predchodcom žalovaných niektorým z možných spôsobov a to prostredníctvom zástupcu, zmocnenca alebo opatrovníka, resp. verejnou vyhláškou.

Nieť dôvodu spochybňovať skutočnosť, že konfiškačné rozhodnutie z 28. augusta 1946 č. Kom. 1/46-III. bolo doručované dotknutým vlastníkom, keďže to vyplýva priamo z predmetného rozhodnutia, pretože podľa pokynu pod por. č. 14. bola daná dispozícia na doručovanie rozhodnutia vlastníkom konfiškovanej majetku. Zo skutočnosti, že spôsob, akým sa doručenie tohto rozhodnutia vykoná, nie je uvedený pri dispozícii na doručenie (ktorým zo spôsobov uvedených v ust. § 33 ods. 1 vl. nar. č. 8/1928 Sb.), nemožno vyvodit' vadnosť doručenia rozhodnutia, príp. jeho nedoručenie, pričom zo správneho predpisu ani nevyplývala pre konajúci správny orgán povinnosť vyznačovať spôsob, akým sa doručovanie vykonáva.

Dovolací súd na tomto mieste považuje za potrebné zdôrazniť, že predmetné konfiškačné rozhodnutie bolo vydané pred takmer 70-imi rokmi, pričom od roku 1945 do roku 2005 sa žalobkyňa považovala za vlastníčku predmetných pozemkov na základe konfiškácie podľa nar. č. 104/1945 Sb. n. Právna istota osôb, ako aj zachovanie nevyhnutnej autority štátu vyžadujú, aby právoplatné rozhodnutie súdu alebo správneho orgánu, na základe ktorých určitá osoba nadobúda alebo je zbavená vlastníctva k veci, bolo nespochybniteľnou právnou skutočnosťou, majúcou účinky do budúcnosti, a to bez ohľadu na to, či písomné vyhotovenie takéhoto aktu doposiaľ existuje (v prejednávanej veci z listu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 20. júla 2011 vyplýva, že správny spis týkajúci sa konfiškácie pôdohospodárskeho majetku vedeného pod č. Kom. 1/46-III, N. V. a spol., sa kompletný nezachoval - por. čl. 332-353). V opačnom prípade by bolo možné uplatniť vady konania po neprimerane dlhej dobe a narušiť tak niekoľko desaťročí trvajúci právny stav. povinnosť bremena tvrdenia a bremena dôkazu v rámci súdneho konania by tak nad mieru ospravedliteľnú zaťažovala stranu, ktorá sa takým tvrdením dostala do dôkaznej núdze. Ak je určovacou žalobou napádaná (spochybňovaná) konfiškácia majetku (jej proces, účinky, zákonnosť), dôkazné bremeno v takomto konaní zaťažuje vlastníka konfiškovanej majetku, ktorý konfiškáciu spochybňuje, aby preukázal, že nie sú u neho dané zákonné podmienky pre konfiškáciu majetku. Plynutie času je tak závažnou skutočnosťou, ktorej treba priznať faktické účinky (v tejto súv. por. aj Oznámenie Ústavného súdu ČR z 1. novembra 2005).

Súd prvého stupňa zhodne s odvolacím súdom dospeli k záveru, že účinky konfiškácie nenastali z dôvodu, že rozhodnutie konfiškačnej komisie nebolo právnym predchodcom žalovaných doručené jedným z možných spôsobov doručovania, pričom však žiadnu pozornosť nevenovali dispozičnému úkonu správneho orgánu, podľa ktorého sa o vydanom rozhodnutí upovedomujú osoby uvádzané pod por. č. 1. - 14. a žiadnu pozornosť nevenovali ani ustanoveniu § 35 ods. 2 vl. nar. č. 8/1928 Sb., podľa ktorého v prípade pochybností, je možné doručenie preukázať iným vhodným spôsobom.

Nezachovanie kompletného spisu správneho orgánu po dobu takmer sedem desaťročí, obsahujúceho skutočnosti potvrdzujúce spôsob doručenia rozhodnutia konfiškačnej komisie v tom čase osobám zdržiavajúcim sa na neznámom mieste, nie je možné pričítať na ťarchu žalobkyne. Vychádzajúc však z ustanovenia § 35 ods. 2 vl. nar. č. 8/1928 Sb., iným nepochybne vhodným spôsobom na preukázanie doručenia predmetného rozhodnutia nepochybne bolo (okrem dispozície na doručenie uvedenej priamo v konfiškačnom rozhodnutí) uznesenie Okresného súdu v Bardejove z 23. decembra 1947 Č.d. 2433/47. Z obsahu spisu vyplýva, že podkladom žiadosti na zápis predmetných nehnuteľností Poverenictvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave bolo rozhodnutie Konfiškačnej komisie v sídle Okresného národného výboru v Bardejove z 28. augusta 1946 č. Kom. 1/46-III a z ustanovenia § 16 ods. 1 zákona č. 90/1947 Sb. vyplýva, že súd pred vydaním rozhodnutia skúma splnenie náležitostí pre vydanie požadovaného rozhodnutia, t.j. aj perfektnosť listiny, na základe ktorej sa požaduje povoliť zápis v pozemkovej knihe. Keďže Okresný súd v Bardejove uznesením z 23. decembra 1947 Č.d. 2433/47 návrhu na zápis vyhovel, je potrebné túto skutočnosť považovať za nevyvrátiteľnú právnou domnienku perfektnosti predloženej listiny tvoriacej podklad pre povolenie zápisu v pozemkovej knihe, vrátane jej právoplatnosti. Uvedené uznesenie Okresného súdu v Bardejove je potrebné považovať za verejnú

listinu, ktorá je záväzná aj pre súd (por. ustanovenie § 134 O.s.p.) a pokiaľ žalovaní chcú spochybňovať jeho správnosť, sú povinní poskytnúť o tom súdu presvedčivé dôkazy. Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovaní disponovali takýmto dôkazom, keď už len s prihliadnutím na ich vek nemôžu mať priamu vedomosť o existencii, či spôsobe doručovania predmetného konfiškačného rozhodnutia a iný dôkaz, než tvrdenie o nedostatku vedomostí o konfiškácii, súdu nepredložili.

Pokiaľ oba súdy nižších stupňov na podporu správnosti vyriešenia otázky týkajúcej sa doručenia konfiškačného rozhodnutia zhodne poukazovali na doručenie uznesenia Okresného súdu v Bardejove z 23. decembra 1947 Č.d. 2433/47 súdom ustanovenému kurátorovi, dovolací súd poznamenáva, že nebolo možné porovnávať doručovanie rozhodnutia v súdnom konaní a v konaní správnom, pretože zatiaľ čo podľa § 33 ods. 1 vl. nar. č. 8/1928 Sb. bolo možné rozhodnutie správneho orgánu doručiť o.i. aj verejnou vyhláškou na úradnej tabuli (t.j. aj bez ustanovenia zástupcu), v súdnom konaní takýto postup (verejnou vyhláškou) prípustný nebol.

Konfiškačné rozhodnutie príslušného správneho úradu o konfiškácii nebolo možné považovať za rozhodnutie, ktorým sa konfiškácia vykonala, ale len za rozhodnutie, ktoré deklarovalo, že podmienky pre konfiškáciu majetku právnych predchodcov žalovaných sú splnené, a že ich majetok bol dňom účinnosti nar. č. 104/1945 Sb. n., t.j. 1. marcom 1945 skonfiškovaný. Ku konfiškácii majetku mohlo dôjsť len za splnenia zákonom stanovených podmienok, medzi ktoré patrilo aj právne účinné (právoplatné a vykonateľné) správne rozhodnutie o tom, či konkrétna osoba bola osobou maďarskej národnosti bez ohľadu na štátnu príslušnosť (§ 1 ods. 1 písm. b/ cit. nariadenia). V prejednávanej veci predmetné rozhodnutie bolo vydané, nadobudlo právoplatnosť a teda došlo ku konfiškácii, pričom meritórnou správnosť aktu samého súd nie je oprávnený skúmať. To platí aj o otázke, či je správne skutkové zistenie uznesenia, že býv. vlastníci pozemkov sú na neznámom mieste (a z toho vyplývajúci zvolený spôsob doručenia upovedomenia, najmä, keď aj lehota od vyhlásenia na úradnej tabuli nepochybné už uplynula). Pokiaľ teda súdy nižších stupňov dospeli k opačnému záveru, bolo potrebné dovolací dôvod uvádzaný generálnym prokurátorom, že napadnuté rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.), považovať za opodstatnený.

Za vadu konania podľa § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p. označil generálny prokurátor aj právny názor odvolacieho súdu týkajúci sa nadobudnutia vlastníctva žalovanými v rámci konania o ROEP.

Dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že ROEP (register obnovenej evidencie pozemkov) je súpis pozemkov a ich vlastníkov, ktorí z rôznych dôvodov neboli pred vyhotovením registra evidovaní v katastri. Najčastejšie ide o vlastníkov, ktorí sú evidovaní len v pozemkovej knihe, alebo ktorí neboli za socializmu zapísaní do evidencie nehnuteľností, hoci majú k pozemku listinu (dedičské osvedčenie, zmluvu a pod.). Vlastnícke práva k pozemkom boli za socializmu evidované neúplne. Túto neúplnú evidenciu prevzal aj kataster nehnuteľností, ktorý vznikol po roku 1989. Aby boli v katastri zapísané všetky pozemky, pristúpilo sa k tvorbe ROEP.

Vo vzťahu k prejednávanej veci je potrebné zdôrazniť, že vzhľadom na rôzne politicko-právne zmeny od roku 1945 súčasný kataster nehnuteľností neodráža reálny stav vlastníctva k pozemkom. V minulom období sa z rôznych dôvodov do pozemkových kníh nedostali niektoré konfiškačné rozhodnutia, pretože nebolo zákonnou povinnosťou zapísať konfiškáciu majetku do pozemnoknižnej vložky (tu por. aj znenie § 3 ods. 1 č. 2. zákona č. 90/1947 Sb. n. o pozemnoknižnom usporiadaní konfiškovaného nepriateľského majetku, podľa ktorého navrhovať pozemnoknižné usporiadanie prináležalo pri pôdohospodárskom majetku konfiškovanému podľa nar. č. 104/1945 Sb. n., len Povereníctvu pôdohospodárstva a pozemkovej reformy). Pri vypracovaní ROEP preto dochádzalo v dôsledku nedostatočne zistených podkladov k chybám a právny stav vyplývajúci z listu vlastníctva založeného v rámci ROEP nezodpovedal stavu skutočnému. Keďže katastre nekontrolujú správnosť a úplnosť podkladov pre vyhotovenie ROEP, kvalita vyhotovenej evidencie nie je spoľahlivá, preto na riešenie týchto pochybení je daná príslušnosť súdov v civilnom konaní. K takémuto pochybeniu zjavne došlo aj v prejednávanej veci, keď napriek tomu, že v pkn. vl. č. 49 pod pol. č. 38 bola poznamenaná konfiškácia majetku podľa nar. č. 104/1945 Sb. n., následne podľa § 10 ods. 2 zák. č. 46/1948 Sb., bolo zapísané vlastníctvo pre Československý štát, pričom v rámci ROEP boli ako vlastníci uvedení právni predchodcovia žalovaných. Dovolací súd sa preto stotožnil s názorom generálneho prokurátora, že podľa zákona č. 180/1995 Z.z. sa vlastníctvo nenadobúdalo, ale sa iba zisťovali dostupné údaje o právnych vzťahoch k pozemkom a na ich základe sa zostavoval register obnovenej evidencie pozemkov. Pokiaľ odvolací súd vychádzal z názoru, že zapísaním právnych predchodcov v katastri nehnuteľností v rámci ROEP ako vlastníkov predmetných nehnuteľností štát uznal ich vlastnícke právo (nadobudli vlastníctvo), posúdil vec po právnej stránke nesprávne (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Z dôvodu, že rozhodnutia nižších súdov spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci, generálny prokurátor Slovenskej republiky dôvodne podal mimoriadne dovolanie podľa § 243e ods. 1 O.s.p. v

spojení s § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p., keďže to vyžadovala ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníka konania a túto ochranu nebolo možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 243b ods. 3 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.) s tým, že právny názor ním vyslovený je pre okresný súd záväzný.“

9. Ústavný súd Slovenskej republiky Nálezom zo dňa 29.03.2017 sp.zn. I. ÚS 379/2016-27 vyslovil záver, že základné právo C. J. na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4MCdo 12/2014 z 29.09.2015 porušené nebolo. Svoj nález odôvodnil tým, že:

„13. Sťažovateľ v prednesenej argumentácii nastoľuje zásadnú požiadavku rešpektovania a dodržiavania princípu právnej istoty nastolenej právoplatnými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu v konfrontácii s právnym názorom najvyššieho súdu ako nielen iným právnym názorom vysloveným v jeho právoplatne skončenej právnej veci, ale zároveň aj názorom, ktorý poprel už spomenutý princíp právnej istoty nastolený rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu, a to ešte navyše za Občianskym súdnym poriadkom danej výlučnej aktívnej legitímácie len generálneho prokurátora k iniciovaniu príslušného konania (rozumej mimoriadneho dovolania, pozn.). Najvyšší súd sa tak musel pri kasácii rozhodnutí nižších súdov vysporiadať s konfliktom dvoch práv (právných princíпов), a to práva na rozhodovanie podľa relevantnej právnej normy, ktorú v danom prípade predstavoval inštitút mimoriadneho dovolania podľa § 243e ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016, ako aj napr. nariadenie Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR z 23. augusta 1945 o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa a vládne nariadenie č. 8/1928 Sb. a práva na právnu istotu založenú sice nesprávnym, ale predsa len právoplatným súdnym rozhodnutím. Z pohľadu ústavného súdu bolo potrebné identifikovať predovšetkým to, či sa najvyššiemu súdu presadzujúcemu iný právny názor v predmetnej veci podarilo v konfrontácii s judikatúrou ESLP a ústavou zabezpečiť a docieľiť „súzvuk“ spomenutých ústavných práv. Už „primá facie“ je zrejmé, že sťažovateľ sa ani len nepokúša polemizovať s argumentáciou najvyššieho súdu, nepredkladá vlastné argumenty, ale jednoznačne len trvá a dožaduje sa rešpektovania práva na právnu istotu opierajúc sa o judikatúru ESLP.

14. Ústavný súd už v rozhodnutí sp. zn. PL. ÚS 43/95 označil inštitút právoplatnosti súdnych rozhodnutí za jeden zo základných prvkov právneho štátu a za zákonný výraz naplnenia jeho požiadaviek. Súčasne ústavný súd obmedzil prípustnosť zásahov do právoplatnosti len na základe zákona a z dôvodov, ktoré sú významnejšie, než je záujem štátu na právnej istote a stabilite súdnych rozhodnutí. V rozhodnutí sp. zn. PL. ÚS 38/99 ústavný súd na tomto názore zotrval a doplnil, že právnu istotu vytvorenú nezmeniteľnosťou súdnych rozhodnutí treba považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. To samo osebe nevylučuje existenciu mimoriadnych opravných prostriedkov, ktorými možno napadnúť aj právoplatné rozhodnutie všeobecného súdu a na základe ktorého môže dôjsť k zmene alebo zrušeniu takého rozhodnutia. Práve naopak, jednostranná preferencia záujmu na nezmeniteľnosti a záväznosti súdneho rozhodnutia by mohla mať veľmi významné negatívne dôsledky. Vo veľkej miere by sa totiž oslabil dôvera vo vecnú správnosť a spravodlivosť rozhodovania súdov [porovnaj § 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)]. Je však úlohou zákonodarcu vymedziť rozsah rozhodnutí napadnuteľných mimoriadnymi opravnými prostriedkami a dôvody ich napadnutia, ktoré sa musia obmedziť iba na najzávažnejšie pochybenia v procese alebo v rozhodnutí (porovnaj PL. ÚS 57/99).

15. Veľmi podobné je vnímanie princípu právnej istoty založenej právoplatným rozhodnutím v judikatúre ESLP k čl. 6 dohovoru. Už v rozsudku Veľkej komory z 28. októbra 1999 vo veci J. proti Rumunsku, sťažnosť č. 28342/95, zdôraznil, že toto právo sa musí vykladať vo svetle preambuly dohovoru, ktorá vyhlasuje právny štát za súčasť spoločného dedičstva zmluvných štátov. Jednou zo základných stránok právneho štátu je princíp právnej istoty, ktorý si okrem iného vyžaduje, aby sa potom, ako súdy s konečnou platnosťou rozhodli určitú vec, ich rozhodnutie nespochybňovalo. V neskoršej judikatúre k tomu ESLP dodal, že právna istota predpokladá rešpektovanie princípu rei iudicatae. Tento princíp znamená, že nikto z účastníkov súdneho konania nemôže žiadať preskúmanie právoplatného a záväzného rozhodnutia len s tým cieľom, aby sa jeho vec opakovane prerokovala a aby sa o nej rozhodlo znova. Vyššie (nadriadené) súdy by v takom prípade svoje prieskumné oprávnenie mali vykonávať na účel nápravy skutkových a právnych omylov a procesných pochybení, nie opätovného prerokovania veci. Takéto preskúmanie sa nesmie stať skrytým riadnym opravným prostriedkom a okolnosť, že na vec môžu existovať dva názory, nie je dostatočným dôvodom opätovného rozhodovania vo veci. Odklon od

týchto princípov je prípustný len z výnimočných dôvodov (porovnaj O. proti Rusku, sťažnosť č. 52854/99, rozsudok z 24. 7. 2003, ods. 52; N. a ďalší proti Rumunsku, sťažnosti č. 28237/03, 24386/04, 46124/07 a č. 33488/10, rozsudok zo 4. 7. 2012, ods. 13 a 14).

16. Je zrejmé, že k najväčšiemu napätiu medzi týmito princípmi dochádza v tzv. kasačnom systéme mimoriadnych opravných prostriedkov. Dôsledkom kasácie je totiž na jednej strane zrušenie už raz právoplatného rozhodnutia, teda odstránenie vytvoreného stavu právnej istoty, avšak bez toho, aby bol súčasne (bezprostredne) nahradený stavom novej právnej istoty v podobe nového (konečného a právoplatného) súdneho rozhodnutia. Zabezpečiť efektívny vplyv kasačného rozhodnutia na ďalšie konanie je možné predovšetkým záväznosťou vyslovených právnych názorov v kasačnom rozhodnutí pre sudy nižšieho stupňa, ktoré majú o veci znova alebo ďalej konať, tak aby už nebol potrebný opätovný zásah vyššieho súdu, napr. aj na základe mimoriadneho opravného prostriedku. Vyváženie záujmu na správnosti súdnych rozhodnutí a na nastolení a zachovaní právnej istoty reprezentovanej ich právoplatnosťou je v zmysle právnych záverov ústavného súdu v prvom rade úlohou zákonodarcu (PL. ÚS 43/95, časť III.B), ktorého úlohou je tiež úprava procesných následkov vyhovenia mimoriadnemu opravnému prostriedku. Úlohou súdov, ktoré sú pri rozhodovaní v zmysle čl. 144 ods. 1 ústavy viazané zákonom, je pohybovať sa v tomto zákonnom rámci. Požiadavky vyslovené v citovanej judikatúre ústavného súdu boli síce adresované v prvom rade zákonodarcovi, no podľa názoru ústavného súdu sú použiteľné a záväzné i pre všeobecný súd aplikujúci zákonné ustanovenia o mimoriadnom opravnom prostriedku. Všeobecný súd je tak povinný vykladať ustanovenia týkajúce sa mimoriadnych opravných prostriedkov práve vo svetle toho, čo vyjadruje „mimoriadnosť“ opravných prostriedkov - rovnováha medzi právnou istotou nastolenou (napadnutým) právoplatným rozhodnutím na jednej strane a záujmom účastníkov a v neposlednom rade aj spoločnosti na správnosti súdnych rozhodnutí a na zabezpečení ústavných práv účastníkov v konaní, ktoré vydaniu rozhodnutia predchádza, na strane druhej.

17. V judikatúre ústavného súdu sa stabilizoval právny názor (PLz. US 3/2015 z 18. marca 2015), podľa ktorého mimoriadne dovolanie predstavuje výnimku z pravidla stability súdneho rozhodnutia vyjadreného jeho právoplatnosťou (III. US 51/2016). Podstatou tejto výnimky je účel mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je jeho výnimočné použitie s cieľom presadiť vecnú správnosť a spravodlivosť súdneho rozhodnutia v odôvodnených prípadoch. Uvedený účel môže mimoriadne dovolanie splniť iba v prípade, ak sú splnené kritériá akceptovateľnosti jeho právnej úpravy; jedným z týchto kritérií je povinnosť vyčerpať iné dostupné právne prostriedky nápravy pochybení vytykaných v mimoriadnom dovolaní. Rešpektovanie týchto kritérií je nevyhnutné z hľadiska princípov právneho štátu (čl. 1 ústavy), ako aj z hľadiska práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru [(ako aj práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) (PL. ÚS 57/99, II. ÚS 185/09, II. ÚS 280/2010, III. ÚS 35/2014)].

18. Z viacerých rozhodnutí ESLP vyplýva záver, že ESLP nevyklučuje prípustnosť zrušovania právoplatných rozhodnutí súdov na základe mimoriadnych opravných prostriedkov, t. j. in abstracto nepovažuje inštitút mimoriadneho dovolania za neprípustný, ale naopak, vo viacerých svojich rozhodnutiach pripúšťa potrebu prielomu do res iudicata s ohľadom na konkrétne okolnosti zrušovaného právoplatného rozhodnutia (rozsudky ESLP D. proti Rusku, rozsudok z 23. 7. 2009, J. proti Rusku, rozsudok z 18. 1. 2007, A.-P. proti Ukrajine, rozsudok z 22. 11. 2007, bližšie pozri bod 10). Európsky súd pre ľudské práva teda nepovažuje inštitút mimoriadneho dovolania paušálne za nezlučiteľný s čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže zásah do princípu právnej istoty pripúšťa a považuje za súladný s čl. 6 ods. 1 dohovoru vtedy, ak je to v záujme napravenia podstatných väd napadnutého konania, resp. rozhodnutia, či justičných omylov (pozri aj rozsudky ESLP z 9. 6. 2015 DRAFT-OVA, a. s., proti Slovenskej republike a COMPCAR, s.r.o., proti Slovenskej republike), teda v prípadoch, ak je odklon od princípu právnej istoty - ktorý tak nie je považovaný za absolútny - nevyhnutný z dôvodu okolností zásadného a presvedčivého charakteru, alebo ak legitímne dôvody prevýšia nad princípom právnej istoty.

19. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci a v súlade predovšetkým s príslušnými ustanoveniami v tom čase platného Občianskeho súdneho poriadku, ako aj ďalších na vec sa vzťahujúcich právnych predpisov, ako napr. nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb. SNR z 23. augusta 1945 o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, vládneho nariadenia č. 8/1928 Zb., ktoré interpretoval a aplikoval v súlade s ich obsahom a jeho úvahy sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Jeho postup bol v súlade so zákonom a ústavne konformný, po preskúmaní ktorého ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť so sťažovateľom namietaným porušením jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy. Podľa názoru ústavného súdu bol najvyšší súd povinný zasiahnuť do názorového

excesu vysloveného súdmi nižšieho stupňa, ktoré sa arbitrárne zhostili skúmania podmienok konfiškácie predmetných nehnuteľností. Ak teda súdy nižšieho stupňa iba paušálne skonštatovali, že „...v konaní nebolo preukázané, že by konfiškačné rozhodnutie bolo doručené právnym predchodcom žalovaných niektorým z možných spôsobov...“, tak argumentačná línia najvyššieho súdu sa odvíjala vo viacerých rovinách. Jej zhrnutím je názor najvyššieho súdu, podľa ktorého „Niet dôvodu spochybňovať skutočnosť, že konfiškačné rozhodnutie z 28. augusta 1946 č. Kom. 1/46-III. bolo doručované dotknutým vlastníkom, keďže to vyplýva priamo z predmetného rozhodnutia, pretože podľa pokynu pod por. č. 14. bola daná dispozícia na doručovanie rozhodnutia vlastníkom konfiškovaného majetku. Zo skutočnosti, že spôsob, akým sa doručenie tohto rozhodnutia vykoná, nie je uvedený pri dispozícii na doručenie (ktorým zo spôsobov uvedených v ust. § 33 ods. 1 vl. nar. č. 8/1928 Zb.), nemožno vyvodit' vadnosť doručenia rozhodnutia, príp. jeho nedoručenie, pričom zo správneho predpisu ani nevplývala pre konajúci správny orgán povinnosť vyznačovať spôsob, akým sa doručovanie vykonáva.

Dovolací súd na tomto mieste považuje za potrebné zdôrazniť, že predmetné konfiškačné rozhodnutie bolo vydané pred takmer 70-imi rokmi, pričom od roku 1945 do roku 2005 sa žalobkyňa považovala za vlastníčku predmetných pozemkov na základe konfiškácie podľa nar. č. 104/1945 Sb.n. Právna istota osôb, ako aj zachovanie nevyhnutnej autority štátu vyžadujú, aby právoplatné rozhodnutie súdu alebo správneho orgánu, na základe ktorých určitá osoba nadobúda alebo je zbavená vlastníctva k veci, bolo nespochybniteľnou právnou skutočnosťou, majúcou účinky do budúcnosti, a to bez ohľadu na to, či písomné vyhotovenie takéhoto aktu doposiaľ existuje (v prejednáwanej veci z listu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 20. júla 2011 vyplýva, že správny spis týkajúci sa konfiškácie pôdohospodárskeho majetku vedeného pod č. Kom. 1/46-III, N. V. a spol. sa kompletný nezachoval - por. čl. 332-353). V opačnom prípade by bolo možné uplatniť vady konania po neprimerane dlhej dobe a narušiť tak niekoľko desaťročí trvajúci právny stav. Povinnosť bremena tvrdenia a bremena dôkazu v rámci súdneho konania by tak nad mieru ospravedliteľnú zaťažovala stranu, ktorá sa takým tvrdením dostala do dôkaznej núdze. Ak je určovacou žalobou napádaná (spochybňovaná) konfiškácia majetku (jej proces, účinky, zákonnosť), dôkazné bremeno v takomto konaní zaťažuje vlastníka konfiškovaného majetku, ktorý konfiškáciu spochybňuje, aby preukázal, že nie sú u neho dané zákonné podmienky pre konfiškáciu majetku. Plynutie času je tak závažnou skutočnosťou, ktorej treba priznať faktické účinky (v tejto súv. por. aj Oznámenie Ústavného súdu ČR z 1. novembra 2005), (správne malo byť stanovisko pléna US ČR sp. zn. PL. ÚS - st. 21/05). Najvyšší súd tiež argumentuje, že „Nezachovanie kompletného spisu správneho orgánu po dobu takmer sedem desaťročí, obsahujúceho skutočnosti potvrdzujúce spôsob doručenia rozhodnutia konfiškačnej komisie v tom čase osobám zdržiavajúcim sa na neznámom mieste, nie je možné pričítať na ľarchu žalobkyne. Vychádzajúc však z ustanovenia § 35 ods. 2 vl. nar. č. 8/1928 Sb., iným, nepochybne vhodným spôsobom na preukázanie doručenia predmetného rozhodnutia nepochybne bolo (okrem dispozície na doručenie uvedenej priamo v konfiškačnom rozhodnutí) uznesenie Okresného súdu v Bardejove z 23. decembra 1947 Č.d. 2433/47. Z obsahu spisu vyplýva, že podkladom žiadosti na zápis predmetných nehnuteľností Poverenictvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave bolo rozhodnutie Konfiškačnej komisie v sídle Okresného národného výboru v Bardejove z 28. augusta 1946 č. Kom. 1/46-111 a z ustanovenia § 16 ods. 1 zákona č. 90/1947 Sb. vyplýva, že súd pred vydaním rozhodnutia skúma splnenie náležitostí pre vydanie požadovaného rozhodnutia, t. j. aj perfektnosť listiny, na základe ktorej sa požaduje povoliť zápis v pozemkovej knihe. Keďže Okresný súd v Bardejove uznesením z 23. decembra 1947 Č. d. 2433/47 návrhu na zápis vyhovel, je potrebné túto skutočnosť považovať za nevyvrátiteľnú právnou domnienku perfektnosti predloženej listiny tvoriacej podklad pre povolenie zápisu v pozemkovej knihe, vrátane jej právoplatnosti. Uvedené uznesenie Okresného súdu v Bardejove je potrebné považovať za verejnú listinu, ktorá je záväzná aj pre súd (por. ustanovenie § 134 O.s.p.) a pokiaľ žalovaní chcú spochybňovať jeho správnosť, sú povinní poskytnúť o tom súdu presvedčivé dôkazy. ... Konfiškačné rozhodnutie príslušného správneho úradu o konfiškácii nebolo možné považovať za rozhodnutie, ktorým sa konfiškácia vykonala, ale len za rozhodnutie, ktoré deklarovalo, že podmienky pre konfiškáciu majetku právnych predchodcov žalovaných sú splnené a že ich majetok bol dňom účinnosti nar. č. 104/1945 Sb. n., t. j. 1.marcom 1945 skonfiškovaný. Ku konfiškácii majetku mohlo dôjsť len za splnenia zákonom stanovených podmienok, medzi ktoré patrilo aj právne účinné (právoplatné a vykonateľné) správne rozhodnutie o tom, či konkrétna osoba bola osobou maďarskej národnosti bez ohľadu na štátnu príslušnosť (§ 1 ods. 1 písm. b/ cit. nariadenia)“. Najvyšší súd teda uzatvára, že:

„V prejednáwanej veci predmetné rozhodnutie bolo vydané, nadobudlo právoplatnosť a teda došlo ku konfiškácii, pričom meritórnú správnosť aktu samého súd nie je oprávnený skúmať. To platí aj o otázke, či je správne skutkové zistenie uznesenia, že býv. vlastníci pozemkov sú na neznámom mieste (a z toho

vyplývajúci zvolený spôsob doručenia upovedomenia, najmä, keď aj lehota od vyhlásenia na úradnej tabuli nepochybne už uplynula“.

20. Z predostretej argumentácie najvyššieho súdu vyplýva, že sa dôsledne zaoberal skutkovými okolnosťami predmetnej veci a výkladom príslušných právnych predpisov s preferenciou zachovania pôvodného právneho stavu, ktorý svoj právny názor presvedčivo odôvodnil. Ak teda najvyšší súd identifikoval názorový exces v rozhodovacej línii súdov nižšieho stupňa, resp. zjavný právny omyl pri výklade príslušnej právnej normy a skutkových okolností veci, bol tak povinný reagovať na argumentačnú strohosť a jednostrannosť pri výklade príslušných právnych predpisov v nadväznosti na obsah spisov a predovšetkým na paušálny uhol pohľadu súdov nižšieho stupňa, ktoré rezignovali na dôslednejšiu, predovšetkým právnu analýzu skutkových okolností predmetnej veci. To, že sa tak stalo až v konaní o mimoriadnom dovolaní, bolo determinované neprípustnosťou dovolania v predmetnej veci zo strany žalobcu, ktorý dôvod vyplývajúci z § 241 ods. 2 písm. c) OSP nemohol uplatniť v procesne neprípustnom dovolaní vychádzajúc z § 237 a § 238 OSP, ako aj skutočnosťou využitia tohto opravného prostriedku generálnym prokurátorom práve už z naznačeného dôvodu. K uvedenému je potrebné ešte poukázať na stabilizovanú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej všeobecný súd v zásade nemôže porušiť základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (rovnako aj právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pozn.), ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00). Takýmto predpisom bol v právnej veci sťažovateľa Občiansky súdny poriadok.

21. Ústavný súd teda uzatvára, že závery, ku ktorým najvyšší súd vo svojom napadnutom rozhodnutí dospel, nevzhliadol ako svojvoľné, ale naopak, dôsledne podporené čitateľnými právnymi úvahami najvyššieho súdu spôsobilými ovplyvniť spravodlivosť výsledku veci, v dôsledku čoho ich teda nie je možné považovať za arbitrárne, ale za súladné aj s ústavou. Sťažovateľ v tomto smere nepredložil žiadnu vecnú/skutkovú kontraargumentáciu okrem favorizovanej predstavy nezasahovania do už právoplatne judikovaného názoru súdu. Inými slovami, najvyšší súd dal vo svojom napadnutom rozhodnutí špecifickú odpoveď na všetky pre danú vec rozhodujúce skutočnosti (Ruiz Torija c. Španielsko z 9.12.1994, séria A, č. 303A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9.12.1994, séria A, č. 303B; Georgiadis c. Grécko z 29.5.1997; Higgins c. Francúzsko z 19.2.1998), k posúdeniu ktorých súdy nižších stupňov rezignovali, čím tak zaťažili svoje rozhodnutia názorovým excesom, ku korekcii ktorého bol najvyšší súd cestou mimoriadneho dovolania povolaný, pričom docieľiť daný cieľ nebolo možné inak ako prelomením zásady nezmeniteľnosti a nezrušiteľnosti právoplatných rozhodnutí.

22. Totiž len tvrdenie o vadách v konfiškačnom konaní vydaného rozhodnutia samo osebe nie je spôsobilé účinky konfiškácie spochybniť, lebo právnym titulom prechodu vlastníckeho práva tu nebol tento právny akt, ale dekrét samotný. Podľa správneho názoru dovolacieho súdu v prípadoch, ako je tento, je v záujme spravodlivého rozhodovania uplatňovanie všeobecného princípu, že extenzívnym prístupom nemožno spochybniť, či otvárať záležitosti, ktoré pred mnohými desaťročiami založili právne vzťahy. V sporoch, v ktorých časový odstup od rozhodných skutočností podstatne prekračuje i vydržacie lehoty alebo lehoty škartačné, je požiadavka preukazovať existenciu právnych úkonov (rozhodnutí) nepatričná, lebo aj tu v pochybnostiach platí zásada prezumpcie ich správnosti.

23. K ostatnej sťažovateľom predostretej námietke (pozri bod 3.1) ústavný súd poukazuje na to, že z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že v konaní o mimoriadnom dovolaní oslovil všetkých účastníkov konania s možnosťou vyjadriť sa k podanému mimoriadnemu opravnému prostriedku, čím tak z materiálneho hľadiska zabezpečil kontradiktórnosť dovolacieho konania. Uvedenú námietku sťažovateľa preto považuje ústavný súd za neopodstatnenú.

24. Zo všetkých uvedených dôvodov dospel ústavný súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nebolo v rozpore s namietaným porušením označených článkov ústavy i dohovoru, preto nebolo návrhu vyhovené.“

10. Uznesením Okresného súdu Bardejov zo dňa 31.10.2018 č.k. 1C/33/2016-232 súd postupom podľa § 139 a nasl. C.s.p. pripustil zmenu žaloby v zmysle podania žalobkyne zo dňa 28.06.2011 doručeného súdu dňa 29.06.2011. V zmysle uvedeného podania žalobkyňa s poukazom na skutočnosť, že po začatí súdneho konania došlo k zmene parcelných čísel pozemkov, ku ktorým určenie vlastníckeho práva je predmetom konania, žiadala pripustiť zmenu žaloby tak, že súd určí, že

A-D/ Slovenská republika je vlastníkom

- spoluvlastníckeho podielu vo veľkosti 9/192, pri ktorom spoluvlastníckom podiele je v súčasnosti ako vlastník vedený C.D. J., L.. X.X.XXXX, M. A. XX/B, XXXX, J., C.,

- spoluvlastníckeho podielu vo veľkosti 9/192, pri ktorom spoluvlastníckom podiele je v súčasnosti ako vlastník vedený W. Y., O.. V. T., L.. X.X.XXXX, D. Ú. XX, G.. Č.. X, J., C.,

- spoluvlastníckeho podielu vo veľkosti 9/192, pri ktorom spoluvlastníckom podiele je v súčasnosti ako vlastník vedený W. V., L.. XX.X.XXXX, V. P. - L. X-X, X. G., J. Č.. XXXX, C.,
- spoluvlastníckeho podielu vo veľkosti 18/192, pri ktorom spoluvlastníckom podiele je v súčasnosti ako vlastník vedený N. J., L.. XX.X.XXXX, M. A. XX/B, XXXX, J., C.,
všetko na nehnuteľnostiach vedených Katastrálnym úradom v Prešove, Správou katastra Bardejov na LV č. XXX pre katastrálne územie E., M. E., M. J. a to pozemku parc. č. KN-C XXX/X lesné pozemky o výmere 29.333 m², pozemku parc. č. KN-C XXX/X lesné pozemky o výmere 18.255 m², pozemku parc. č. KN-C XXX lesné pozemky o výmere 4.489 m², pozemku parc. č. KN-C XXX/X lesné pozemky o výmere 25.131 m², pozemku parc. č. KN-C XXX/X lesné pozemky o výmere 3.467 m², pozemku parc. č. KN-C XXX lesné pozemky o výmere 3.171 m², pozemku parc. č. KN-C XXX trvalé trávne porasty o výmere 18.002 m², pozemku parc. č. KN-C XXX lesné pozemky o výmere 445.416 m², pozemku parc. č. KN-C XXX lesné pozemky o výmere 7.941 m², pozemku parc. č. KN-C XXX/X lesné pozemky o výmere 31.286 m², pozemku parc. č. KN-C XXX/X zastavané plochy a nádvoría o výmere 184 m², pozemku parc. č. KN-C XXX/X zastavané plochy a nádvoría o výmere 1.502 m², pozemku parc. č. KN-C XXX/X lesné pozemky o výmere 329 m².

E-H/ Slovenská republika je vlastníkom

- spoluvlastníckeho podielu vo veľkosti 9/192, pri ktorom spoluvlastníckom podiele je v súčasnosti ako vlastník vedený C. J., L.. X.X.XXXX, M. A. XX/B, XXXX, J., C.,
- spoluvlastníckeho podielu vo veľkosti 9/192, pri ktorom spoluvlastníckom podiele je v súčasnosti ako vlastník vedený W. Y., O.. V. T., L.. X.X.XXXX, D. Ú. XX, G.. Č.. X, J., C.,
- spoluvlastníckeho podielu vo veľkosti 9/192, pri ktorom spoluvlastníckom podiele je v súčasnosti ako vlastník vedený W. V.J., L.. XX.X.XXXX, V. P. - L. X-X, X. G., J. Č.. XXXX, C.
- spoluvlastníckeho podielu vo veľkosti 18/192, pri ktorom spoluvlastníckom podiele je v súčasnosti ako vlastník vedený N.J. J., L.. XX.X.XXXX, M. A. XX/B, XXXX, J., C.,
všetko na nehnuteľnostiach vedených Katastrálnym úradom v Prešove, Správou katastra Bardejov na LV č. XXX pre katastrálne územie E., M. E., M. J. a to pozemku parc. č. KN-C XXX/X lesné pozemky o výmere 67.203 m², pozemku parc. č. KN-C XXX/X ostatné plochy o výmere 100 m², pozemku parc. č. KN-C XXX/X lesné pozemky o výmere 570.073 m², pozemku parc. č. KN-C XXX/X lesné pozemky o výmere 277.112 m², pozemku parc. č. KN-C XXX/X zastavané plochy a nádvoría o výmere 297 m², pozemku parc. č. KN-C XXX/X lesné pozemky o výmere 545 m², so spoluvlastníckym podielom vo veľkosti 99/192.

Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 31.01.2019.

11. Na návrh žalovaného v 1. rade bolo uznesením Okresného súdu Bardejov zo dňa 27.02.2019 č.k. 1C 33/2016-339 konanie vo veci v zmysle ustanovenia § 162 ods. 1, 2 C.s.p. v spojení s § 193 C.s.p. prerušené a to do právoplatného skončenia konania vedeného pred Európskym súdom pre ľudské práva pod č. 75041/17. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 31.01.2020.

12. Európsky súd pre ľudské práva v konaní o sťažnosti č. 75041/17 pre porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru (právo na spravodlivé súdne konanie v kontexte mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom) v prípade J. proti Slovenskej republike rozsudkom z 19. mája 2020 rozhodol tak, že sťažnosť vyhlásil za prijateľnú (1. výrok), rozhodol, že došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru (2. výrok), rozhodol a) že dotknutý štát je povinný zaplatiť sťažovateľovi do troch mesiacov nasledujúce sumy: (i) 3.900,- EUR (tritisícdeväťsto eur) spolu s akoukoľvek daňou, ktorá môže byť vyrubená, z titulu nemajetkovej ujmy, (ii) 2.000,- EUR (dvetisíc eur) spolu s akoukoľvek daňou, ktorá môže byť sťažovateľovi vyrubená, z titulu nákladov a výdavkov; b) že od uplynutia uvedených troch mesiacov až do vyplatenia budú k uvedeným sumám pripočítané úroky z omeškania vo výške zodpovedajúcej minimálnej úrokovej sadzbe Európskej centrálnej banky počas obdobia omeškania zvýšenej o tri percentá (3. výrok) a zamietol zvyšok sťažovateľovho nároku na spravodlivé zadostučinenie (4. výrok). Vo svojom odôvodnení Európsky súd pre ľudské práva uviedol, že:

„24. Sťažovateľ uviedol, že podľa najvyššieho súdu a vlády, odlišné právne názory na výklad vnútroštátnych právnych noriem o správnom konaní predstavovali v jeho prípade dostatočný dôvod na podanie mimoriadneho dovolania. Vláda navyše trvala na tom, že nesprávny výklad zo strany nižších súdov predstavoval názorový exces, ktorý spôsobil základnú vadu v konaní. Podľa názoru sťažovateľa však bola sporná otázka bežnou právnou otázkou, ku ktorej mal štát rozsiahlu možnosť sa vyjadriť v priebehu konania, ktoré predchádzalo právoplatnému rozsudku krajského súdu, a v konaní sa nevyskytla žiadna základná vada alebo omyl, ktoré by vyžadovali zrušenie rozsudku prostredníctvom mimoriadnych opravných prostriedkov.

25. V súvislosti s argumentáciou vlády, že podanie mimoriadneho dovolania bolo odôvodnené záujmom na zachovaní právnej istoty sťažovateľ uviedol, že to bol štát, ktorý v roku 2009 inicioval konanie (pozri skôr uvedený odsek 7), a tým zasiahol do právnej istoty a napadol status quo. V dôsledku toho rozsudok najvyššieho súdu zasiahol do vlastníckeho práva, ktoré štát v roku 2000 priznal jeho právnym predchodcom v priebehu konania o obnove evidencie niektorých pozemkov. V každom prípade, vláda sa odvolávala na právnu istotu vo vzťahu k vlastníckym právam tvrdiac, že štát vlastnil a obhospodaroval dotknuté pozemky veľmi dlhú dobu, pričom článok 6 vyžaduje právnu istotu v súvislosti s právoplatnými súdnymi rozhodnutiami. Vzhľadom na to, aj pokiaľ by rozsudky nižších súdov boli nesprávne a aj pokiaľ by bol štát vlastníkom pozemkov v čase konania, čo ale nebol tento prípad, nebol by to dostatočný dôvod na zrušenie právoplatného rozsudku. Napokon sťažovateľ namietal, že v tomto prípade nebola dodržaná rovnosť zbraní, pretože na rozdiel od druhej strany (t. j. štátu), on nemal možnosť predložiť generálnemu prokurátorovi svoj názor na to, či by malo byť podané mimoriadne dovolanie. Podľa jeho názoru, uvedené nemohlo byť napravené tým, že sa mohol vyjadriť k mimoriadnemu dovolaniu po tom, ako bolo podané na najvyšší súd.

26. Napokon sťažovateľ namietal, že v tomto prípade nebola dodržaná rovnosť zbraní, pretože na rozdiel od druhej strany (t. j. štátu), on nemal možnosť predložiť generálnemu prokurátorovi svoj názor na to, či by malo byť podané mimoriadne dovolanie. Podľa jeho názoru, uvedené nemohlo byť napravené tým, že sa mohol vyjadriť k mimoriadnemu dovolaniu po tom, ako bolo podané na najvyšší súd.

27. Vláda uviedla, že generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní vyjadril svoj názor, podľa ktorého vládne nariadenie č. 8/1928 Sb., o ktoré sa opreli nižšie súdy, sa na túto vec nevzťahovalo, ďalej uviedol, že ku konfiškácii došlo ex lege a že vlastnícke právo nebolo možné nadobudnúť prostredníctvom procesu obnovy evidencie. Preto skutočnosť, že právní predchodcovia sťažovateľa boli v tomto procese zaevidovaní ako vlastníci, bola chyba, ktorú bolo potrebné napraviť. Najvyšší súd vzhľadom na to rozhodol, že s cieľom zachovať právnu istotu, ako aj nevyhnutnú autoritu štátu, (konfiškačné) rozhodnutia, na základe ktorých určitá osoba nadobudla vlastnícke právo alebo bola zbavená vlastníckeho práva, nemožno spochybňovať a tieto rozhodnutia musia vyvolávať účinky do budúcnosti bez ohľadu na to, či sa zachovali v písomnej forme.

28. Vláda tiež zdôraznila, že judikatúra Súdu absolútne nezakazuje možnosť zrušenia právoplatných rozhodnutí na základe mimoriadneho opravného prostriedku za predpokladu, že takýto odklon od princípu právnej istoty je nevyhnutný z dôvodu okolností podstatnej a presvedčivej povahy, ako sú základné vady alebo justičný omyl. V posudzovanom prípade takýto základný omyl vyplynul zo svojoľného názoru nižších súdov, ktorým bolo zasiahnuté do právnej istoty založenej platnými rozhodnutiami prijatými v štyridsiatych rokoch dvadsiateho storočia. Keďže v tomto prípade nebolo prípustné riadne dovolanie, tento exces nebolo možné napraviť a zachovať právnu istotu inak, ako mimoriadnym zásahom zo strany najvyššieho súdu; uvedené potvrdil aj ústavný súd.

29. Čo sa týka námietky ohľadom rovnosti zbraní, vláda uviedla, že aj keď generálny prokurátor konal na základe podnetu štátu, bolo v jeho diskrečnej právomoci rozhodnúť sa, či uplatní svoje procesné právo a podá mimoriadne dovolanie; generálny prokurátor teda nevystupoval v pozícii „súdu“ rozhodujúceho o občianskych právach a záväzkoch. Akokoľvek, sťažovateľ mal možnosť oboznámiť sa s argumentáciou generálneho prokurátora a predložiť svoje vyjadrenie najvyššiemu súdu.

30. Súd v prvom rade uvádza, že žaloba o určenie vlastníctva podaná štátom vyústila do rozhodnutia v prospech sťažovateľa a že právoplatný rozsudok bol zrušený po uplatnení mimoriadneho opravného prostriedku. Preto sa musí zistiť, či zásah do pôvodne skončeného konania v posudzovanom prípade bol zlučiteľný so zárukami článku 6 Dohovoru, predovšetkým s princípmi právneho štátu, právnej istoty a rovnosti zbraní, ktoré sú v tomto ustanovení obsiahnuté.

31. Súd nedávno zopakoval aplikovateľné princípy vo svojom rozsudku v prípade DRAFT - OVA a. s. (citovaný skôr, ods. 77 a 78, s ďalšími odkazmi). S odkazom na tento rozsudok Súd považuje za primerané najprv preskúmať, či existovala nejaká okolnosť podstatného a presvedčivého charakteru, ktorá by odôvodnila odklon od princípu právnej istoty, podľa ktorého, ak súdy právoplatne rozhodli o určitej otázke, ich rozhodnutie nemá byť spochybňované.

32. Vláda argumentovala, že pôvodný rozsudok, ktorý uznával sťažovateľovo vlastnícke právo, bol po skutkovej aj právnej stránke nesprávny a ignoroval status quo založené rozhodnutiami prijatými pred takmer sedemdesiatimi rokmi; bol teda postihnutý základnou vadou a musel byť opravený s cieľom zachovať právnu istotu a autoritu štátu. Sťažovateľ uviedol, že to bol štát, kto spochybnil právnu istotu vyplývajúcu z rozhodnutia z 29. septembra 2000.

33. Súd uvádza, že napadnuté konanie začalo na základe žaloby štátu o určenie vlastníckeho práva k poľnohospodárskej pôde, ktorá kedysi patrila sťažovateľovým predkom, a ktorá bola predmetom konfiškácie v štyridsiatych rokoch dvadsiateho storočia. Otázka, ktorá mala byť v tomto konaní vyriešená,

sa týkala nariadenia z roku 1945 o konfiškácii, platnosti konfiškačného rozhodnutia a účinkov zákona č. 180/1995 Z. z. o obnove evidencie na vlastnícke právo. Podľa názoru Súdu sú toto bežné právne otázky, ktoré spadajú do obvyklej súdnej činnosti. Aj keď najvyšší súd konštatoval, že nižšie súdy sa dopustili omylu, keď dospeli k záveru, že konfiškácia nenadobudla účinky, a že vlastnícke právo sťažovateľových právnych predchodcov bolo štátom uznané v priebehu obnovy evidencie, Súd nie je presvedčený o tom, že toto predstavovalo „vadu najzákladnejšieho významu pre súdny systém“ (pozri D. proti Rusku, č. 8269/02, ods. 38, 23. júl 2009) alebo akúkoľvek inú chybu alebo justičný omyl, ktoré by odôvodnili zásah do právoplatného rozsudku v posudzovanej veci.

34. Okrem toho, súd uvádza, že predmet sporu v posudzovanom prípade mal pôvod v rozhodnutí vydanom v roku 2000 štátnym orgánom príslušným na obnovu evidencie pozemkov (pozri skôr uvedený odsek 6). Štát ako navrhovateľ v následnom konaní o určenie vlastníctva mal osobitný záujem na výsledku tohto konania, keďže sa usiloval o zmenu uvedeného správneho rozhodnutia, na základe ktorého boli sťažovateľovi predkovia zapísaní ako vlastníci namiesto neho. V tomto konaní, ktorého spravodlivosť nebola spochybnená, mohol štát predložiť akékoľvek argumenty alebo dôkazy na ochranu svojich práv, vrátane tých aspektov, na ktoré neskôr poukázal generálny prokurátor. Za týchto podmienok sa Súd domnieva, že mimoriadne dovolanie možno chápať skôr ako ďalšie odvolanie, alebo inými slovami maskované odvolanie v zmysle judikatúry Súdu (pozri, napríklad, O. proti Rusku, č. 52854/99, ods. 52, ECHR 2003-IX).

35. Za týchto okolností Súd nezistil žiadne osobitné dôvody na to, aby sa odchyľil od všeobecnej premisy, že podľa princípu právnej istoty, ak súdy právoplatne rozhodli o určitej otázke, ich rozhodnutie nemá byť spochybňované (J. proti Rumunsku [GC], č. 28342/95, ods. 61, ECHR 1999-VII). Na tento záver nemá vplyv skutočnosť, či v dôsledku toho napokon sťažovateľ utrpí akúkoľvek skutočnú škodu.

36. Preto došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru. Vzhľadom na tento záver nie je potrebné, aby Súd osobitne preskúmal podstatu námietky týkajúcej sa dodržania princípu rovnosti zbraní.

37. Článok 41 Dohovoru ustanovuje:

„Ak Súd dospeje k záveru, že bol porušený Dohovor alebo jeho protokoly a ak vnútroštátne právo dotknutej Vysokej zmluvnej strany umožňuje len čiastočnú nápravu, Súd prizná poškodenej strane v prípade potreby spravodlivé zadostučinenie“.

38. Sťažovateľ si neuplatnil žiadny nárok na náhradu majetkovej škody. Tvrdiac, že utrpel emocionálny stres z dôvodu právnej neistoty, požadoval, aby mu bolo priznaných 7 000 Eur (EUR) z titulu nemajetkovej ujmy.

39. Vláda uviedla, že ak Súd zistí porušenie článku 6 Dohovoru, mal by sťažovateľovi priznať primeranú náhradu.

40. Uskutočniac odhad na spravodlivom základe, Súd priznáva sťažovateľovi z titulu nemajetkovej ujmy 3 900 EUR.

41. Sťažovateľ ďalej požadoval 6 200 EUR na náklady a výdavky vynaložené pred vnútroštátnymi súdmi a pred Súdom. Predložil dokumenty, ktoré potvrdzovali, že musel zaplatiť svojmu právnomu zástupcovi 100 EUR za hodinu právnej pomoci, ktorá celkovo predstavovala 62 hodín.

42. Vláda žiadala Súdu, aby sťažovateľovi priznal sumu, ktorá by zodpovedala nákladom a výdavkom, ktoré by boli nevyhnutne vynaložené a boli odôvodnené pokiaľ ide o ich výšku.

43. Berúc do úvahy dokumenty, ktoré má Súdu k dispozícii a svoju judikatúru, Súdu považuje za primerané priznať sťažovateľovi sumu 2 000 EUR, pokrývajúcu všetky výdavky.

44. Súdu považuje za primerané, aby úroky z omeškania vychádzali z minimálnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky, ku ktorej sa pripočítajú tri percentá.“

13. Okresný súd Bardejov uznesením zo dňa 18.01.2021 č.k. 1C 33/2016-464 v súlade s ustanovením § 164 a § 165 C.s.p. rozhodol o pokračovaní v konaní po právoplatnom skončení konania vedeného pred Európskym súdom pre ľudské práva pod č. 75041/17. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 26.01.2021.

14. Súdu vo veci nariadil pojednávanie na deň 31.03.2021 s tým, že právneho zástupcu žalobkyne a rovnako tak právnu zástupkyňu žalovaných vyzval na oznámenie, či súhlasia s vykonaním pojednávania v ich neprítomnosti v zmysle § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z.z. v spojení s § 1 ods. 1 písm. p) vyhlášky MS SR č. 24/2021 Z.z. a Čl. I. vyhlášky MS SR č. 91/2021 Z.z. s tým, že v prípade udelenia súhlasu môžu tento úkon spojiť so svojim záverečným vyjadrením. Súhlas s vykonaním pojednávania v neprítomnosti strán sporu udelil právny zástupca žalobkyne svojim písomným podaním doručeným súdu dňa 24.03.2021 a právna zástupkyňa žalovaných písomným podaním doručeným súdu dňa 24.03.2021.

15. Žalobkyňa v podaní doručenom súdu dňa 24.03.2021 v rámci záverečného vyjadrenia uviedla, že Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rozsudku zo dňa 19.05.2020 k sťažnosti č. 75041/17 (ďalej len „Rozsudok“) v posudzovanom prípade dospel k záveru, že v dôsledku podania mimoriadneho dovolania bol porušený čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Zároveň však samotný Rozsudok nemení nič na záväznom právnom názore Najvyššieho súdu SR v tomto konaní uvedenom v uznesení zo dňa 29.12.2015 pod sp.zn. 4 MCdo/12/2014 (ďalej len „Uznesenie“) o platnom a účinnom nadobudnutí vlastníckeho práva žalobkyne k sporným nehnuteľnostiam. ESLP v rozsudku vytýkal výhradne vyššie uvedenú procesnú vadu spočívajúcu v podaní mimoriadneho dovolania a za posudzovanú procesnú vadu napokon priznal žalovanému v 1. rade i primerané zadosťučinenie. Žalobkyňa má zároveň za to, že priznaným primeraným zadosťučinením ESLP boli odstránené všetky porušenia práv žalovaného v 1. rade. Najvyšší súd SR v rámci odôvodnenia uznesenia dospel k právnomu záveru, že o hlavnej spornej otázke v tomto konaní, a to o správnosti doručovania Rozhodnutia Konfiškačnej komisie v sídle ONV v Bardejove zo dňa 28.08.1946, číslo Kom. 1/46-III (ďalej len „Konfiškačné rozhodnutie“) nemožno mať pochyb, keďže to vyplýva priamo z jeho obsahu (pokyn por. č. 14). Najvyšší súd SR uviedol, že ďalším dôkazom, že doručenie prebehlo správne je skutočnosť, že Okresný súd Bardejov pred vydaním uznesenia zo dňa 23.12.1947 č.d. 2433/47, ktorým povolil zápis konfiškačnej poznámky do príslušnej PKV. Okresný súd pred povolením zápisu bol totiž povinný skúmať náležitosti Konfiškačného rozhodnutia, na základe ktorého mala byť poznámka zapísaná. A keďže zápis povolil je možné usudzovať, že rozhodnutie o konfiškácii bolo riadne doručené a nadobudlo právoplatnosť. Okrem uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že v dôsledku ROEP sa vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nenadobúdalo a bremeno dôkazu, že doručovanie neprebehlo v súlade s vtedy účinnými právnymi predpismi zaťažovalo žalovaného v 1. rade a túto povinnosť dôkazu s ohľadom na princíp rovnosti zbraní nemožno preniesť na žalobcu. Dovolací súd v uznesení ďalej zdôraznil, že všeobecne pre princíp právnej istoty všetkých osôb a zachovanie nevyhnutnej autority štátu je nevyhnutné, aby právoplatné rozhodnutie súdu alebo správneho orgánu, na základe ktorého určitá osoba nadobudla vlastnícke právo k veci, bolo nespochybniteľnou právnou skutočnosťou, ktorá má účinky do budúcnosti a to bez ohľadu na to či písomné vyhotovenie rozhodnutia po takmer sedemdesiatich rokoch ešte existuje. Záväzný právny názor dovolacieho súdu v tomto konaní nepoprel ani Ústavný súd SR vo svojom náleze zo dňa 29.03.2017, č.k. I. ÚS 379/2016 - 27, mimo uvedeného Ústavný súd SR skonštatoval, že Najvyšší súd SR zohľadnil a zosúladiť svoje rozhodnutie s existujúcou judikatúrou ESLP a mal zato, že Najvyšší súd SR musel: „zasiahnúť do názorového excesu vysloveného súdmi nižšieho stupňa, ktoré sa arbitrálne zhostili skúmania podmienok konfiškácie predmetných nehnuteľností.“ Okrem toho Ústavný súd SR uviedol, že: „(.....) Z predostretej argumentácie najvyššieho súdu vyplýva, že sa dôsledne zaoberal skutkovými okolnosťami predmetnej veci a výkladom príslušných právnych predpisov s preferenciou zachovania pôvodného právneho stavu, ktorý svoj právny názor presvedčivo odôvodnil. Ak teda najvyšší súd identifikoval názorový exces v rozhodovacej línii súdov nižšieho stupňa, resp. zjavný právny omyl pri výklade príslušnej právnej normy a skutkových okolností veci, bol tak povinný reagovať na argumentačnú strohosť a jednostrannosť pri výklade príslušných právnych predpisov v nadväznosti na obsah spisov a predovšetkým na paušálny uhol pohľadu súdov nižšieho stupňa, ktoré rezignovali na dôslednejšiu, predovšetkým právnu analýzu skutkových okolností predmetnej veci.“ V tejto súvislosti zdôraznil, že v zmysle konštantnej judikatúry ako aj v zmysle § 391 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) je pre súdy nižšej inštancie právny názor dovolacieho súdu právne záväzný a preto má zato, že je i súd prvej inštancie právnym názorom Najvyššieho súdu SR vyslovenom v tomto sporovom konaní viazaný. (.....) Inými slovami, najvyšší súd dal vo svojom napadnutom rozhodnutí špecifickú odpoveď na všetky pre danú vec rozhodujúce skutočnosti, k posúdeniu ktorých súdy nižších stupňov rezignovali, čím zaťažili svoje rozhodnutia názorovým excesom, ku korekcii ktorého bol najvyšší súd cestou mimoriadneho dovolania povolaný, pričom docieľiť daný cieľ nebolo možné inak ako prelomením zásady nezmeniteľnosti a nezrušiteľnosti právoplatných rozhodnutí.“ V zmysle záväzného právneho názoru Najvyššieho súdu SR, o správnosti doručovania Konfiškačného rozhodnutia, ktorý je i naďalej platný a účinný, možno konštatovať, že právny predchodca žalobkyne v dôsledku konfiškácie platne a účinne nadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam a to bez ohľadu na rozsudok. Rozsudok v žiadnom prípade nezmenil záväzné právne závery Najvyššieho súdu SR, ale konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v dôsledku podania mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom, na základe čoho bolo žalovanému v 1. rade priznané primerané zadosťučinenie, ktorým boli odstránené porušenia práv žalovaného v 1. rade.

16. Žalovaní v 1. až 4. rade v podaní doručenom súdu dňa 24.03.2021 poukázali na predchádzajúce vyjadrenie právnej zástupkyne zo dňa 19.11.2020. V ňom uviedli, že Európsky súd pre ľudské práva (ďalej ako „ESLP“) rozhodol dňa 19.05.2020 rozsudkom tak, že v predmetnej veci vedenej pred súdmi Slovenskej republiky bolo porušené právo sťažovateľa - žalovaného v 1. rade, podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej ako „Dohovor“). Rozsudok bol zverejnený dňa 19.05.2020, bol prijatý trojčlenným výborom sudcov ESLP a dňom jeho zverejnenia nadobudol právoplatnosť. ESLP vo svojom rozhodnutí (v bode 30.) na začiatku konštatoval, že konečný a záväzný rozsudok súdu, vydaný v prospech sťažovateľa, bol zrušený v dôsledku použitia mimoriadneho opravného prostriedku. ESLP skúmal, či zrušením právoplatného rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 6C/176/200-403 zo dňa 09.11.2011 a právoplatného rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 19Co/43/2012-479 zo dňa 30.04.2013 neboli porušené ľudské práva a základné slobody sťažovateľa, garantované v článku 6 Dohovoru, a to najmä zásada vlády práva („rule of law“), zásada právnej istoty („legal certainty“) a rovnosť zbraní (equality of arms“). ESLP (v bode 31. rozhodnutia) poukázal na nedávno vydané rozhodnutie ESLP vo veci DRAFT-OVA a.s. proti Slovenskej republike č. 72493/10. ESLP sa totiž v tomto rozhodnutí zaoberal so zásadou právnej istoty, v zmysle ktorej ak súdy vydajú konečné rozhodnutie vo veci, tieto rozhodnutia by nemali byť spochybnené. ESLP (v bode 33. rozhodnutia) vyslovil, že otázky riešené v tomto konaní - úprava konfiškácie z roku 1945, platnosť konfiškačného rozhodnutia a účinky zákona č. 180/1995 Z.z. - sú podľa názoru ESLP obvyklé právne otázky, riešenie ktorých spadá do bežnej činnosti súdov. Hoci podľa Najvyššieho súdu súdy nižších stupňov pochybili keď posúdili, že konfiškácia nebola platná a že štát uznal vlastnícke práva právnych predchodcov sťažovateľa počas obnovy konania, podľa ESLP toto nezaložilo „omyl zásadného významu v systéme súdnej moci“ alebo takú vadu či justičný omyl, ktorý oprávňuje Najvyšší súd zasahovať do konečného a záväzného rozhodnutia v predmetnej veci. ESLP poukázal na prípad D. proti Rusku č. 8269/02. Navyše ESLP (v bode 34. rozhodnutia) poznamenal, že štátna moc pri vydaní rozhodnutia v roku 2000 niesla zodpovednosť za register obnovenej evidencie pozemkov. ESLP ďalej uviedol, že v predmetnej veci štát ako žalobca nepredložil tie argumenty, či dôkazy na svoju obranu, ktoré predložil až generálny prokurátor. Za týchto podmienok ESLP posúdil, že mimoriadny opravný prostriedok generálneho prokurátora možno považovať v predmetnej veci skôr za ďalšie odvolanie alebo inými slovami za zastierané, či skryté odvolanie v zmysle judikatúry ESLP. ESLP poukázal na prípad O. proti Rusku č. 52854/99. Za týchto okolností ESLP (v bode 35. rozhodnutia) dospel k záveru, že v predmetnej veci nebol daný oprávnený dôvod na odchýlku od zásady právnej istoty, podľa ktorej ak súdy rozhodnú vo veci konečným spôsobom, toto rozhodnutie nemôže byť spochybnené. ESLP poukázal na prípad J. proti Rumunsku č. 28342/195. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ESLP (v bode 36. rozhodnutia) dospel k záveru, že došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru (práva na spravodlivé súdne konanie). ESLP k tomu dodal, že nakoľko dospel k tomuto záveru, už nie je potrebné ani zvlášť skúmať na základe námietky sťažovateľa, že bola porušená zásada rovnosti zbraní. ESLP teda rozhodol tak, že zrušením právoplatných rozsudkov okresného a krajského súdu na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie garantované v článku 6 ods. 1 Dohovoru, a to najmä bola porušená zásada právnej istoty. Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd je medzinárodnou zmluvou na ochranu ľudských práv a základných slobôd v Európe. Zmluvnou stranou Dohovoru je aj Slovenská republika. Podpísanie Dohovoru v znení protokolov nadväzujúcich na Dohovor v mene býv. Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky bolo oznámené v Zbierke zákonov pod č. 209/1992. Dohovor je teda medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, ktorou je Slovenská republika viazaná. S poukazom na Článok 1 ods. 2, Článok 7 ods. 5, Článok 154c ods. 1 Ústavy SR, Článok 19, Článok 46 ods. 1, 2 Dohovoru, § 193 C.s.p. uviedli, že v zmysle Článku 46 ods. 1 Dohovoru je Slovenská republika povinná vykonať rozsudok ESLP vydaný dňa 19.05.2020 vo veci J. proti Slovenskej republike č. 75041/17. Za predpokladu, že štáty sa v rámci svojej jurisdikcie zaviazali zabezpečiť užívanie práv garantovaných Dohovorom každému (čl. 1 dohovoru) a že výklad ustanovení Dohovoru je v konečnom dôsledku úlohou ESLP (čl. 19 v spojení s čl. 44 Dohovoru), výklady ESLP obsiahnuté v jeho rozsudkoch tvoria neoddeliteľnú súčasť článkov Dohovoru a následne disponujú právne záväznou silou Dohovoru erga omnes. Rozsudky ESLP tak podľa známej francúzskej formuly majú „autorité de la chose interprétée“ (interpretačnú silu). Podľa výkladu ESLP rozsudok ESLP, ktorým sa vysloví porušenie ustanovenia Dohovoru, ukladá žalovanému štátu právnu povinnosť ukončiť porušovanie a vykonať nápravu následkov spôsobom, ktorým dôjde k obnove situácie existujúcej pred porušením. Takýto výklad Dohovoru vyslovil ESLP napr. v rozsudku vydanom dňa 31.10.1995 vo veci G. a ďalší proti Grécku. Povinnosť štátu „vykonať nápravu“ v zmysle Dohovoru predstavuje nasledovné tri zložky:

1/ Ak ESLP dospel k záveru, že je nevyhnutné priznať primerané zadosťučinenie, je povinnosťou štátu zaplatiť sťažovateľovi príslušnú sumu.

2/ Štát je povinný prijať také individuálne opatrenie v prospech sťažovateľa, aby sa sťažovateľ, pokiaľ je to možné, nachádzal v rovnakej situácii, v akej sa nachádzal pred porušením Dohovoru,

3/ Štáty môžu prijímať všeobecné opatrenia akými sú legislatívne zmeny, a to za účelom zabránenia ďalším porušeniam podobnej povahy.

Vyššie uvedený výklad vyplýva aj zo Stanoviska k implementácii rozsudkov ESLP, prijatého Európskou komisiou pre demokraciu prostredníctvom práva (Benátska komisia) na jej 53. Plenárnom zasadnutí (Benátky 13.-14. Decembra 2002) (v bodoch 29. až 36. a v bode 40. Stanoviska). Pokiaľ ide o povinnosť Slovenskej republiky zaplatiť sumu priznanú žalovanému v 1. rade titulom primeraného zadosťučinenia, k tomu uviedol, že štát túto povinnosť v zmysle rozsudku ESLP už splnil. Pokiaľ ide o všeobecné opatrenia prijaté Slovenskou republikou za účelom výkonu podobných rozsudkov vydaných ESLP vo veciach vedených proti Slovenskej republike (vo veci DRAFT-OVA a.s. proti Slovenskej republike č. 72493/10, vo veci PSMA, spol. s r.o. proti Slovenskej republike č. 42533/11, vo veci COMPCAR, s.r.o. proti Slovenskej republike č. 25132/13), k tomu uviedli, že inštitút mimoriadneho dovolania bol zrušený a s účinnosťou od 01.07.2016 bol nahradený novým inštitútom: inštitútom dovolania generálneho prokurátora. Dostatočnosť tohto všeobecného opatrenia v súčasnosti vyhodnocuje Výbor ministrov Rady Európy. Pokiaľ ide o prijatie individuálneho opatrenia v prospech žalovaného v 1. rade, aby sa nachádzal v rovnakej situácii, v akej sa nachádzal pred porušením Dohovoru, poukázali na podobnú právnu vec vedenú pred slovenskými súdmi; na prípad PSMA, spol. s r.o. proti Slovenskej republike vedený pred ESLP pod č. 42533/11. Vo veci PSMA, spol. s r.o. proti Slovenskej republike ESLP vyslovil porušenie práva sťažovateľa podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru z tých istých dôvodov, ako vo veci J. proti Slovenskej republike. V uvedenej veci - podobne ako v tejto veci - na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Najvyšší súd SR zrušil právoplatné rozhodnutia súdov nižších stupňov - rozsudok Okresného súdu Bratislava I a rozsudok Krajského súdu v Bratislave. Nakoľko vec účastníka: PSMA, spol. s r.o. v čase vydania rozsudku ESLP opätovne prebiehala v SR na okresnom súde, v rámci individuálnych opatrení bol okresný súd oboznámený rozsudkom ESLP. Okresný súd Bratislava I po oboznámení sa s rozsudkom ESLP rozhodol (v konaní vedenom pod sp.zn. 28Cb/361/2006) tak, ako rozhodol súd pred zrušením právoplatných rozhodnutí okresného a krajského súdu. Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na rozsudok ESLP. Súd vyslovil názor, že viazanosť súdu rozsudkom ESLP mu nedovoľuje posúdiť žalobcom uplatnený nárok inak, ako tomu bolo v jeho predchádzajúcom rozsudku. Rozsudok okresného súdu bol potvrdený aj rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (v konaní vedenom pod sp.zn. 4Cob/18/2016). Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku (v bode 56.) uviedol „Právoplatný rozsudok ESLP je v zmysle článku 46 ods. 1 Dohovoru pre štát záväzný. Súd prvej inštancie uvedomujúc si právny význam, záväznosť a dopad rozsudku ESLP na prebiehajúce konanie a z neho vyplývajúce dôsledky sa podrobne zaoberal na stranách 18 až 20, 33, 35 napadnutého rozsudku uvedeným rozsudkom a z neho vyplývajúcich konsekvencií. Citujúc body 69, 71, 73, 74, 75, 76, 78, 79 rozsudku, článok 46 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článok 154c Ústavy Slovenskej republiky a § 135 ods. 1 O.s.p. dospel k správneému záveru, že povinnosťou vnútroštátnych súdov je napraviť dôsledky porušenia práv zaručených dohovorom navrátením žalobcu do situácie, v ktorej sa nachádzal pred porušením svojich práv v dôsledku zrušenia právoplatného a vykonateľného rozsudku v jeho prospech. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s podrobným a dostatočným odôvodnením konajúceho súdu na základe akých dôvodov, a to aj po riadnom posúdení novej obrany žalovaného rozhodol zhodne ako vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí zo dňa 14.05.2005, čím potvrdil záujem vnútroštátnych orgánov reštituovať postavenie žalobcu navrátením do situácie, v ktorej sa nachádzal pred porušením svojich práv v dôsledku zrušenia právoplatného a vykonateľného rozsudku v jeho prospech a povinnosťou štátu uskutočniť v rámci výkonu rozsudku ESLP adekvátne individuálne opatrenie, ktoré odstráni pretvárajúce negatívne dôsledky vo vzťahu k žalobcovi“. Uvedeným spôsobom bolo ukončené porušovanie Dohovoru a bola vykonaná náprava následkov spôsobom, ktorým došlo k obnove situácie existujúcej pred porušením Dohovoru. Vzhľadom na to, že rozsudkom ESLP zo dňa 19.05.2020 vedenom na základe sťažnosti žalovaného v 1. rade bolo vyslovené porušenie Dohovoru, pričom bolo vyslovené, že k porušeniu Dohovoru došlo v predmetnej veci zrušením právoplatného rozsudku okresného súdu a právoplatného rozsudku krajského súdu, porušovanie Dohovoru v predmetnej veci môže byť ukončené a náprava dôsledkov môže byť vykonaná jedine tým spôsobom, že Okresný súd Bardejov obnoví situáciu existujúcu pred porušením Dohovoru a rozhodne tak, ako bolo právoplatne rozhodnuté pred zrušením právoplatných rozsudkov súdov nižších stupňov. S poukazom na § 193 C.s.p. a na citované ustanovenia Ústavy SR a Dohovoru navrhli žalobu zamietnuť.

17. Na nariadenom pojednávaní súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov a to: výpisu z pozemnoknižnej vložky, listov vlastníctva, poverenia dočasnou vnútenou správou, návrhu Okresnému súdu Bardejov, uznesenia Okresného súdu Bardejov, ústavnej sťažnosti, sťažnosti na ESLP, Nálezu Ústavného súdu, oznámenia spoluzástupkyne SR pred ESLP, tlačovej správy MS SR, rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 28Cb/361/2006, rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4Cob/18/2016, stanoviska k implementácii rozsudkov ESLP, rozsudku ESLP vo veci J. c/a Slovenská republika a to v preklade do slovenského jazyka, iného spisového materiálu a zistil tento skutkový stav:

18. Z výpisu z pozemnoknižnej vložky č. XX, T..Ú.. E. vyplýva, že podielovými spoluvlastníkmi sporných nehnuteľností boli právni predchodcovia žalovaných a to N. V. v podiele 18/192 pod B.25a a B.34a, C. Y., O.. V. v podiele 18/192 pod B.25b a B.34b a C. J. v podiele 9/192 pod B.29a a B34.d. Pod poradovým číslom B38 je k číslam B14, 25a,b,d,e,,29a,b,34a-i uvedená poznámka: Poznamenáva sa konfiškácia podľa nar. čís. 104/46 Sb.n. SNR v znení nar. č. 64/46 Sb.n. SNR pre účely pozemkovej reformy s tým, že dispozície s týmto majetkom sú vyhradené výlučne Povereníctvu pôdohospodárstva a pozemkovej reformy - Slovenskému pozemkovému fondu.

19. Z listu vlastníctva č. XXX, T..Ú.. E. vyplýva, že v časti A: majetková podstata sú evidované parcely registra „C“ a to

parc. č. XXX/X - lesné pozemky o výmere 29.333 m²,
parc. č. XXX/X - lesné pozemky o výmere 18.255 m²,
parc. č. XXX - lesné pozemky o výmere 4.489 m²,
parc. č. XXX/X - lesné pozemky o výmere 25.131 m²,
parc. č. XXX/X - lesné pozemky o výmere 3.467 m²,
parc. č. XXX - lesné pozemky o výmere 3.171 m²,
parc. č. XXX - trvalé trávne porasty o výmere 18.002 m²,
parc. č. XXX - lesné pozemky o výmere 445.416 m²,
parc. č. XXX - lesné pozemky o výmere 7.941 m²,
parc. č. XXX/X - lesné pozemky o výmere 31.286 m²,
parc. č. XXX/X - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 184 m²,
parc. č. XXX/X - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 1.502 m²,
parc. č. XXX/X - lesné pozemky o výmere 329 m².

V zmysle časti B: Vlastníci a iné oprávnené osoby súd okrem iných zapísaní ako vlastníci žalovaný v 1. rade pod položkou 14 v podiele 9/192 (titul nadobudnutia Osvedčenie o dedičstve 4D 179/2005), žalovaný v 2. rade pod položkou 15 v podiele 9/192 (titul nadobudnutia Osvedčenie o dedičstve 4D 178/2005), žalovaný v 3. rade pod položkou 16 v podiele 9/192 (titul nadobudnutia Osvedčenie o dedičstve 4D 178/2005), žalovaný v 4. rade pod položkou 19 v podiele 18/192 (titul nadobudnutia Osvedčenie o dedičstve 1D 189/2005).

20. Z listu vlastníctva č. XXX, T..Ú.. E. vyplýva, že v časti A: majetková podstata sú evidované parcely registra „C“ a to

parc. č. XXX/X - lesné pozemky o výmere 67.203 m²,
parc. č. XXX/X - ostatné plochy o výmere 100 m²,
parc. č. XXX/X - lesné pozemky o výmere 570.073 m²,
parc. č. XXX/X - lesné pozemky o výmere 277.112 m²,
parc. č. XXX/X - zastavané plochy a nádvorcia o výmere 297 m²,
parc. č. XXX/X - lesné pozemky o výmere 545 m².

V zmysle časti B: Vlastníci a iné oprávnené osoby súd okrem iných zapísaní ako vlastníci žalovaný v 1. rade pod položkou 14 v podiele 9/192 (titul nadobudnutia Osvedčenie o dedičstve 4D 179/2005), žalovaný v 2. rade pod položkou 15 v podiele 9/192 (titul nadobudnutia Osvedčenie o dedičstve 4D 178/2005), žalovaný v 3. rade pod položkou 16 v podiele 9/192 (titul nadobudnutia Osvedčenie o dedičstve 4D 178/2005), žalovaný v 4. rade pod položkou 19 v podiele 18/192 (titul nadobudnutia Osvedčenie o dedičstve 1D 189/2005).

21. Z rozhodnutia Povereníctva pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu č. 5392/VI-573/1945 zo dňa 23.08.1945 došlo k rozhodnutiu o dočasnej vnútenej správe na lesných majetkoch N. V. S. D.. G. T..Ú.. E. v prospech Správy štátnych lesov X..

22. Dňa 28.08.1946 Konfiškačná komisia v sídle Okresného národného výboru Bardejov vydala rozhodnutie pod č. Kom. 1/46-III. Týmto rozhodnutím okrem iných podľa § 1 ods. 1 písm. b/ nariadenia SNR č. 104/1945 Sb.n. boli C. Y., O.. V., N. V. S. L. J. označení za osoby maďarskej národnosti a ku dňu 01.03.1945 im bol skonfiškovaný všetok majetok na celom území Slovenska. O tom mali byť v zmysle bodu 14. upovedomení aj označení právni predchodcovia žalovaných, ako to vyplýva z vyššie uvedeného rozhodnutia, pričom z rozhodnutia zároveň vyplýva, že všetci menovaní sú t.č. na neznámom mieste. Zo samotného konfiškačného rozhodnutia a ani z ostatných listín predložených žalobkyňou však nie je zrejmy spôsob doručenia tohto rozhodnutia právny predchodcom žalovaných.

23. Následne na návrh Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy - pracovná skupina pre pozemkovú reformu Prešov č. 4474/47 z 18.12.1947 s poukazom na vyššie uvedené konfiškačné rozhodnutie, Okresný súd Bardejov uznesením č.k. 2433/47 zo dňa 23.12.1947 povolil zápis konfiškácie sporných nehnuteľností, pod č. 38 v PKV XX, T..Ú.. E.. Z rozhodnutia súdu vyplýva, že o uznesení okresného súdu bol upovedomený aj Dr. I. T. - súdom určený kurátor pozemkových vlastníkov zdržujúcich sa na neznámom mieste.

24. Podľa § 1 Nariadenia Slovenskej národnej rady č. 104/1945 Sb.n. účinného v čase vydania konfiškačného rozhodnutia:

Ods. 1 S okamžitou platnosťou a bez náhrady konfiškuje sa pre účely pozemkovej reformy pôdohospodársky majetok na území Slovenska, ktorý je vo vlastníctve:

a) osôb nemeckej národnosti bez ohľadu na štátnu príslušnosť, b) osôb maďarskej národnosti bez ohľadu na štátnu príslušnosť, c) zradcov a nepriateľov slovenského a českého národa a Československej republiky akejkoľvek národnosti a štátnej príslušnosti, d) účastinných a iných spoločností a právnických osôb, v ktorých kapitálovú alebo majetkovú účasť ku dňu 1. marca 1945 prevažne vlastnili alebo mali v držbe osoby nemeckej alebo maďarskej národnosti akejkoľvek štátnej príslušnosti, pokiaľ tieto osoby nepreukážu, že sa činne zúčastnili na protifašistickom boji, alebo osoby, ktoré spadajú pod ustanovenia ods. 6, e) účastinných alebo iných spoločností a právnických osôb, ktorých správa zámerné a aktívne slúžila nepriateľskému vedeniu vojny alebo fašistickým účelom. Výnimky z tohto ustanovenia povoľuje Sbor povereníkov.

Ods. 2 Konfiškácii podliehajú aj podiely na pôdohospodárskom majetku (§ 2), ktorých vlastníkmi sú osoby uvedené v ods. 1.

Ods. 3 Konfiškácii podliehajú aj vlastnícke podiely pôdohospodárskych majetkov rodinných príslušníkov v priamej línii a manžela (manželky) osôb uvedených v ods. 1, pokiaľ boli na nich z týchto osôb prevedené po 29. septembri 1938.

Ods. 4 Nekonfiškuje sa podľa ods. 1 pôdohospodársky majetok tých osôb nemeckej alebo maďarskej národnosti, ktoré sa činne zúčastnili na protifašistickom boji, pokiaľ ich pôdohospodársky majetok neprevyšuje výmeru 50 ha pôdy vôbec.

Ods. 5 Pre posúdenie príslušnosti k nemeckej alebo maďarskej národnosti je rozhodujúcim najmä jazyk používaný v rodinnom styku, alebo príslušnosť k maďarskej alebo nemeckej politickej strane po 29. septembri 1938, alebo priznanie národnosti pri niektorom sčítaní ľudu po roku 1929.

Ods. 5 Za zradcov a nepriateľov slovenského a českého národa a Československej republiky treba pokladať osoby, ktoré sa považujú za osoby štátne nespoľahlivé podľa § 4 nariadenia č. 50/1945 Sb. n. SNR.

Ods. 7 O tom, ktoré osoby treba považovať za osoby nemeckej či maďarskej národnosti (ods. 5) alebo za zradcov alebo nepriateľov slovenského a českého národa a Československej republiky (ods. 6), o tom, či účastinné a iné spoločnosti a právnické osoby spadajú pod ustanovenia ods. 1 písm. d) alebo e), ako aj o tom, či možno pripustiť výnimky podľa ods. 3 alebo 4, rozhodne najneskôr do konca roku 1946 konfiškačná komisia (v ďalšom texte - Komisia).

Ods. 8 Stálymi členmi Komisie sú: predseda, ktorého menuje Sbor povereníkov na návrh povereníka pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu, dvaja zástupcovia Povereníctva pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu a dvaja zástupcovia Povereníctva pre veci vnútorné. Ďalšími členmi Komisie v jednotlivých okresoch sú: všetci členovia rady príslušného okresného národného výboru (správnej komisie), po jednom zástupcovi Jednotného sväzu slovenských roľníkov, Sväzu slovenských partizánov, Sväzu vojakov Slovenského národného povstania, Sväzu protifašistických väzňov, Sväzu zahraničných vojakov a okresnej roľníckej komisie. Zástupcu organizácií, uvedených v predošlej vete, vysiela príslušná okresná odbočka, ak takej niet, príslušné ústredie. Komisia rozhoduje v sídle okresného národného výboru, v obvode ktorého sa nachádza konfiškácii podliehajúci majetok. Predseda svoláva Komisiu podľa potreby. Komisia je usnášania schopná za prítomnosti nadpolovičnej väčšiny členov a rozhoduje

väčšinou hlasov prítomných. Predseda nehlasuje, len pri rovnosti hlasov rozhoduje. Ak o tej istej osobe rozhodne Komisia v rozličných okresoch rozdielne, o konfiškácii rozhodne s konečnou platnosťou Sbor povereníkov.

Ods. 9 Komisii pri výkone pôsobnosti podľa tohto nariadenia majú byť nápomocné všetky orgány štátnej verejnej správy a ľudové sudy.

Ods. 10 Rozhodnutím Komisie (ods. 7) alebo Sboru povereníkov (ods. 8 posledná veta) považuje sa majetok takejto osoby za konfiškovaný podľa ods. 1, 2 alebo 3 dňom nadobudnutia účinnosti tohto nariadenia. Proti tomuto rozhodnutiu sťažnosť na Najvyšší správny súd sa nepripúšťa.

Ods. 11 Sbor povereníkov nariadením určí, že sa pôdohospodársky majetok osôb spadajúcich pod ustanovenia § 1 ods. 1 písm. b) vyníma čiastočne, najviac však do 50 ha z konfiškácie.

§ 27 Toto nariadenie platí odo dňa 1. marca 1945; vykoná ho povereník Slovenskej národnej rady pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu so zúčastnenými povereníkmi.

25. Podľa § 72 ods. 2 vládneho nariadenia č. 8/1928 Sb. o správnom konaní účinného v čase vydania konfiškačného rozhodnutia Rozhodnutí je vydáno, pokiaľ ve správnych predpisoch není ustanoveno jinak, doručením písenného jeho vyhotovení, bylo-li prohlášeno ústně v přítomnosti stran, ústním prohlášením.

26. Podľa § 33 ods. 1 cit. vládneho nariadenia Osobám, jejichž pobyt přes konané šetření jest neznám, neb osobám, které nejsou úřadu známy, může býti doručeno, není-li ustanoven zástupce, zmocněnec neb opatrovník, veřejnou vyhláškou na úřední tabuli a doručení platí za vykonané, není-li ve správnych predpisoch jinak ustanoveno, když od vyhlášení na úřední tabuli příslušného úřadu uplynulo patnáct dnů, nebyla-li ovšem ve vyhlášce stanovena lhůta delší.

27. Podľa Čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

28. Podľa Čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

29. Podľa Čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

30. Podľa Článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd - Právo na spravodlivé súdne konanie, každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.

31. Podľa Článku 19 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd - Zriadenie súdu, na zabezpečenie plnenia záväzkov prijatých Vysokými zmluvnými stranami v tomto dohovore a jeho protokoloch sa zriaďuje Európsky súd pre ľudské práva, ďalej len „súd“. Súd vykonáva svoju funkciu permanentne.

32. Podľa Článku 46 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd - Záväznosť a vykonávanie rozsudkov, vysoké zmluvné strany sa zaväzujú, že sa budú riadiť právoplatným rozsudkom súdu vo všetkých prípadoch, ktorých sú stranami.

33. Podľa Čl. 2 ods. 1 Základných princípov zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

34. Podľa Čl. 2 ods. 2 Základných princípov C.s.p., právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

35. Podľa Čl. 3 ods. 1 Základných princípov C.s.p., každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

36. Podľa § 193 C.s.p., súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

37. Podľa § 455 C.s.p., ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

38. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobkyňa sa podanou žalobou pôvodne vedenou na Okresnom súde Bardejov pod sp.zn. 6C/176/2009 domáhala voči žalovaným v 1. až 4. rade určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v kat.úz. E.. Okresný súd Bardejov rozsudkom zo dňa 09.11.2011 č.k. 6C/176/2009-403 žalobu žalobkyne zamietol, pričom na základe odvolania bol tento rozsudok potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.04.2013 č.k. 19Co/43/2012-479, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 06.09.2013. Na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.04.2013 č.k. 19Co/43/2012-479, Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 29.09.2015 sp.zn. 4MCdo 12/2014 zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove a rozsudok Okresného súdu Bardejov a vec vrátil Okresnému súde Bardejov na ďalšie konanie, ktorému bola pridelená sp.zn. 1C/33/2016. Následne Európsky súd pre ľudské práve rozsudkom zo dňa konštatoval, že uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.09.2015 sp.zn. 4MCdo 12/2014 bol porušený článok 6 ods. 1 Dohovoru.

39. Konajúci súd sa v prvom rade musel vysporiadať s právnymi dôsledkami uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.09.2015 sp.zn. 4MCdo 12/2014, keďže v zmysle § 455 C.s.p. je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu a zároveň s právnymi dôsledkami rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práve zo dňa 19.05.2020, v ktorom tento súd konštatoval, že uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.09.2015 sp.zn. 4MCdo 12/2014 bol porušený článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pričom týmto rozsudkom je súd viazaný v zmysle § 193 C.s.p.

40. Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaný 4. novembra 1950 v Ríme predstavuje základ európskeho systému ochrany ľudských práv. Dohovor ako medzinárodná zmluva o ľudských právach a základných slobodách bol ratifikovaný a vyhlásený spôsobom ustanoveným zákonov, pričom podpísanie dohovoru a jeho ratifikácia v mene Českej a Slovenskej Federatívnej republiky bolo oznámené Federálnym ministerstvom zahraničných vecí v Zbierka zákonov pod č. 209/1992 Zb. Keďže Dohovor o ochrane ľudských práva a základných slobôd bol ratifikovaný a vyhlásený pred účinnosťou ústavného zákona č. 90/2001 Z.z. tak v zmysle Článku 154c ods. 1 Ústavy SR Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako medzinárodná zmluva o ľudských právach a základných slobodách má prednosť pred zákonmi, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd. Dohovor jednak zaväzuje jednotlivé štáty, aby poskytovali ochranu práv a slobôd jednotlivcom, ale poskytuje jednotlivcom procesné nástroje na priame uplatnenie takto zaručených práv a slobôd voči štátu prostredníctvom Európskeho súdu pre ľudské práva (Článok 19. Dohovoru).

41. Je potrebné zdôrazniť, že v zmysle Článku 46 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, vysoké zmluvné strany sa zaväzujú, že sa budú riadiť právoplatným rozsudkom súdu vo všetkých prípadoch, ktorých sú stranami. Z uvedeného článku Dohovoru vyplýva pre Slovenskú republiku ako zmluvnú stranu povinnosť riadiť sa právoplatným rozsudkom Európskeho súdu pre ľudské práva vo všetkých prípadoch, ktorých je stranou, t.j. aj rozsudkom vo veci J. proti Slovenskej republike pod č. 75041/17.

42. V tejto súvislosti je nutné poukázať na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. októbra 2005 sp.zn. I. ÚS 239/2004 v ktorom uviedol nasledujúce: "Ústavný ďalej dodáva, že v zmysle čl. 152 ods. 4 ústavy musí byť výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v súlade s ústavou a súčasne v zmysle čl. 154c ods. 1 ústavy majú príslušné medzinárodné zmluvy vrátane dohovoru prednosť pred zákonmi, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd. Zo vzájomnej súvislosti týchto ustanovení vyplýva, že dohovor a judikatúra naň sa vzťahujúca predstavujú pre vnútroštátne orgány aplikácie práva záväznú výkladovú smernicu pre výklad a uplatňovanie zákonnej úpravy základných práv a slobôd zakotvených v druhej hlave ústavy, a tým normujú rámec, ktorý tieto orgány v konkrétnom prípade nemôžu prekročiť (napr. I. ÚS 36/02). Okrem toho ústavný súd vo svojej judikatúre už zdôraznil, že do rámca ústavných záruk práva na osobnú slobodu treba zahrnúť aj záruky poskytované čl. 5 dohovoru, tak ako ich vykladá a uplatňuje Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre (napr. III. ÚS 7/00, II. ÚS 55/98)."

43. Ohľadne záväzku zmluvných strán Dohovoru riadiť sa právoplatným rozsudkom Európskeho súdu pre ľudské práva súd poukazuje aj na STANOVISKO k implementácii rozsudkov Európskeho súdu pre ľudské práva prijaté Európskou komisiou pre demokraciu prostredníctvom práva (Benátska komisia) na jej 53. plenárnom zasadnutí (Benátky 13. - 14. december 2002) v ktorom je uvedené:

„C. Implementácia rozsudkov Súdu: náčrt inštitucionálneho rámca

a) Povinnosť riadiť sa rozsudkom Súdu

28. Podľa čl. 46 ods. 1 dohovoru sa členské štáty musia riadiť rozsudkom Súdu v každej veci, v ktorej sú účastníkmi konania.

29. Povinnosť „vykonať nápravu“ predstavuje tri zložky. Keď Súd dospel k záveru, že je nevyhnutné priznať primerané zadosťučinenie, je povinnosťou štátu zaplatiť sťažovateľom príslušné sumy. Úroky sú žalovateľné po uplynutí troch mesiacov určených na zaplatenie.

30. Prijatie individuálnych opatrení v prospech sťažovateľa môže byť potrebné na zabezpečenie toho, aby sa sťažovateľ, pokiaľ je to možné, nachádzal v rovnakej situácii, v akej sa nachádzal pred porušením dohovoru. Tieto opatrenia môžu mať za následok napríklad potrebu ukončiť, ak je to možné retroaktívne, nezákonnú situáciu.

31. Navyše, štáty môžu prijímať všeobecné opatrenia, akými sú legislatívne zmeny, a to za účelom zabránenia ďalším porušeniam podobnej povahy.

32. Za predpokladu, že štáty sa v rámci svojej jurisdikcie zaviazali zabezpečiť užívanie práv garantovaných dohovorom každému (čl. 1 dohovoru) a že výklad ustanovení dohovoru je v konečnom dôsledku úlohou Súdu (pozri čl. 19 v spojení s čl. 44 dohovoru), výklady Súdu obsiahnuté v jeho rozsudkoch tvoria neoddeliteľnú súčasť článkov uvedeného dohovoru a následne disponujú právne záväznou silou dohovoru erga omnes. Rozsudky Súdu tak podľa známej francúzskej formuly majú „autorité de la chose interprétée“ (interpretačnú silu, pozn. prekl.).

33. Skutočnosťou je, že rozhodnutia Súdu budú mať širší dopad než len na konkrétny prípad. Rozsudky Súdu slúžia nielen na rozhodnutie vecí pred Súdom, ale všeobecne aj na objasnenie, ochranu a rozvoj pravidiel ustanovených dohovorom, čím prispievajú k plneniu záväzkov štátov, ktoré na seba ako zmluvné strany prevzali. To znamená, že okrem toho, že sa štáty musia riadiť rozsudkom Súdu vo veciach, v ktorých boli účastníkmi konania, musia tiež vziať do úvahy možný dopad, ktorý môžu rozsudky vyslovené v iných veciach mať na ich právny systém a právnu prax; tu je potrebné zdôrazniť, že kultúrne rozdiely by nemali slúžiť ako zámienka na únik pred účinkami rozsudkov Súdu erga omnes.“

44. Z vyššie uvedeného vyplýva, že rozsudok, ktorým Európsky súd pre ľudské práva konštatoval porušenie dohovoru alebo jeho protokolov, žalovanému štátu ukladá nielen právnu povinnosť vyplatiť dotknutým osobám sumy priznané ako spravodlivé zadosťučinenie, ale aj povinnosť zvoliť všeobecné a/alebo, ak to je nevyhnutné, individuálne opatrenia, ktoré musia byť prijaté v jeho vnútroštátnom právnom poriadku pre účely skončenia porušenia konštatovaného Európskym súdom pre ľudské práva

a uskutočniť akúkoľvek možnú nápravu jeho dôsledkov takým spôsobom, aby bola v takom rozsahu, v akom to je možné, obnovená situácia existujúca pred zisteným porušením.

45. Súd preto skúmal, či priznaným spravodlivým zadosťučinením Európskeho súdu pre ľudské práva boli odstránené závažné dôsledky porušenia práv zaručených dohovorom. Z rozsudku vo veci J. proti Slovenskej republike vyplýva, že sťažovateľ si neuplatnil žiadny nárok na náhradu majetkovej škody. Avšak z titulu nemajetkovej ujmy žiadal priznať sumu 7.000,00 eur tvrdiac, že utrpel emocionálny stres z dôvodu právnej neistoty, pričom súdom mu po uskutočnení odhadu na spravodlivom základe bola priznaná z titulu nemajetkovej ujmy suma 3.900,00 eur, ktorú Slovenská republika podľa tvrdení žalovaného v 1. rade zaplatila. Z uvedeného teda vyplýva, že sťažovateľ sa pred Európskym súdom pre ľudské práva domáhal náhrady iba nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla v dôvodu právnej neistoty po zrušení právoplatných rozhodnutí okresného a krajského súdu. Sťažovateľ od Európskeho súdu pre ľudské práva nežiadal náhradu majetkovej škody a preto mu ani nemohla byť priznaná. Konajúci súd zdôrazňuje, že žalovaní v 1. až 4. rade sú ako podieloví spoluvlastníci evidovaní v katastri nehnuteľností v kat.úz. E., pričom predmetné spoluvlastnícke podiely nadobudli dedením po svojich právnych predchodcoch. Žalobkyňa sa podanou žalobou v zmysle rozhodnutí okresného a krajského súdu neúspešne domáhala určenia vlastníckeho práva k spoluvlastníckym podielom žalovaných, teda tento majetok žalovaných bol týmito súdmi ochránený pred žalobným nárokom žalobkyne. Až s poukazom na právny názor vyjadrený v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, ktorým boli zrušené rozhodnutia okresného a krajského súdu, čím žalovaní v 1. až 4. rade napriek právoplatným súdnym rozhodnutiam stratili právnu istotu ohľadne vlastníckeho práva k majetku a reálne im hrozí, že ďalšími súdnymi rozhodnutiami slovenských súdov bude určené vlastnícke právo žalobkyne k predmetným nehnuteľnostiam, čím bude zasiahnuté do majetkovej sféry žalovaných v 1. až 4. rade. Takýto zásah do majetku žalovaných môže byť považovaný za súladný so zákonom a slúžiaci verejnému záujmu, avšak s poukazom na závery rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva o porušení práv sťažovateľa podľa článku 6 Dohovoru, tento zásah nemôže byť považovaný za odôvodnený. Zároveň má súd za to, že priznaným spravodlivým zadosťučinením vo výške 3.900,00 Eur neboli odstránené závažné dôsledky porušenia práv sťažovateľa zaručených Dohovorom. Priznaným zadosťučinením sa nahrádzala iba nemajetková ujma spočívajúca v utrpení emocionálneho stresu z dôvodu právnej neistoty po rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, ktorým boli zrušené právoplatné rozhodnutia okresného a krajského súdu. Priznaným zadosťučinením nebola nahradená majetková škoda, spočívajúca v zásahu do majetku žalovaných, t.j. do spoluvlastníckych podielov žalovaných na nehnuteľnostiach v kat.úz. E., ku ktorému došlo rozhodnutím Najvyššieho súdu SR. Ako bolo vyššie uvedené, žalovaní v 1. až 4. rade dedením nadobudli spoluvlastnícke podiely na viacerých nehnuteľnostiach, pozemkoch v značnej výmere, pričom rozhodnutím Najvyššieho súdu SR bol uvedený majetok žalovaných ohrozený. Súd poznamenáva, že v zmysle § 455 C.s.p. je ako prvostupňový súd viazaný právnym názorom vyjadreným Najvyšším súdom SR v uznesení zo dňa 29.09.2015, avšak v zmysle § 193 C.s.p. je viazaný aj rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci J. proti Slovenskej republike, pričom uvedeným rozhodnutím je viazaný aj odvolací a dovolací súd. A práve rozsudkom Európskeho súdu pre ľudské práva bolo konštatované porušenie Dohovoru uznesením Najvyššieho súdu SR ako dovolacieho súdu.

46. S poukazom k vyššie uvedenému je v tomto prípade povinnosťou vnútroštátnych súdov napraviť dôsledky porušenia práv zaručených dohovorom navrátením sťažovateľa do situácie, v ktorej sa nachádzal pred porušením svojich práv v dôsledku zrušenia právoplatného a vykonateľného rozsudku v jeho prospech. Je teda potrebné, aby bolo prijaté individuálne opatrenie pre účely skončenia porušenia Dohovoru konštatovaného Európskym súdom pre ľudské práva a uskutočniť možnú nápravu jeho dôsledkov takým spôsobom, aby bola v takom rozsahu, v akom to je možné, obnovená situácia existujúca pred zisteným porušením. Keďže po rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, ktorým boli zrušené rozhodnutia okresného a krajského súdu a vec bola vrátená tunajšiemu súdu na ďalšie konanie, nebola vec právoplatne skončená, súd po riadnom posúdení veci, rozhodol zhodne ako vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí zo dňa 09.11.2011, čím potvrdil záujem vnútroštátnych orgánov reštituovať postavenie sťažovateľa navrátením do situácie, v ktorej sa nachádzal pred porušením svojich práv v dôsledku zrušenia právoplatného a vykonateľného rozsudku v jeho prospech. Jedine týmto spôsobom môže byť za existujúceho skutkového a právneho stavu, naplnená povinnosť štátu uskutočniť v rámci výkonu predmetného rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva adekvátne individuálne opatrenia, ktoré odstránia pretrvávajúce negatívne následky vo vzťahu k sťažovateľovi.

47. Podanou žalobou sa Slovenská republika v procesnom postavení žalobkyne v predmetnom konaní domáhala voči žalovaným určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v kat.úz. E.. Žalobu odôvodnila tým, že právni predchodcovia žalovaných v 1. až 4. rade boli maďarskej národnosti, a preto im boli predmetné nehnuteľnosti skonfiškované na základe Vládneho nariadenia č. 104/1945 Sb.n. SNR v spojení s vládnym nariadením č. 64/1946 Sb.n. SNR zo dňa 14.05.1946 pre účely pozemkovej reformy tak, ako to vyplýva zo zápisu č. 34 v pozemnoknižnej vložke č. XX. Rozhodnutím Povereníctva SNR pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu č. 5392/VI-573/1945 zo dňa 23.08.1945 došlo k rozhodnutiu o dočasnej vnútornej správe na lesných majetkoch N. V.Á. a spol, kat.úz. E. v prospech Správy štátnych lesov X.. Na základe rozhodnutia Povereníctva SNR pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu - pracovná skupina pre pozemkovú reformu Prešov č. 4474/47 zo dňa 18.12.1947 bola na Okresný súd Bardejov podaná žiadosť o vyznačenie konfiškácie na majetok osôb C.Á. Y., O.. V., N. V., L. J. a to nehnuteľností zapísaných v pozemkovej knihe katastrálneho územia E., vo vložke č. XX. V zmysle uvedeného podľa žalobkyne došlo uznesením Okresného súdu Bardejov č. 2433/47 zo dňa 23.12.1947 k povoleniu zápisu konfiškácie predmetných nehnuteľností pre účely pozemkovej reformy do PKV č. XX pod číslom zápisu 38 zo dňa 20.12.1947. Na základe uvedeného mala žalobkyňa za to, že dňom 01.03.1945 sa vlastníkom predmetných nehnuteľností stal Československý štát.

48. Konajúci súd konštatuje, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby a preto ju zamietol. Súd dospel k záveru, že ku konfiškácii a prechodu vlastníctva na štát podľa nariadenia SNR č. 104/1946 Sb.n. dochádzalo priamo dňom jeho účinnosti, t.j. 01.03.1945, pričom aby došlo k účinnej konfiškácii, museli byť splnené všetky podmienky stanovené predmetným nariadením. V zmysle záverov vykonaného dokazovania má súd za to, že v danom prípade nie je splnená základná podmienka, a to existencia spôsobilého rozhodnutia, na základe ktorého malo dôjsť ku konfiškácii a prechodu vlastníctva na štát. Uvedená nespôsobilosť konfiškačného rozhodnutia je spôsobená tým, že nedošlo k jeho riadnemu doručeniu a teda nenastala právoplatnosť a vykonateľnosť konfiškačného rozhodnutia. Z rozhodnutia Konfiškačnej komisie v sídle Okresného národného výboru Bardejov číslo: Kom. 1/46-III. zo dňa 28.08.1946 vyplýva, že právni predchodcovia žalovaných C. Y., O.. V.J., L. J. S. N. V. v čase vydania tohto rozhodnutia bytom na neznámom mieste, sa považujú podľa § 1 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 64/1/46 Sb. n. SNR za osoby maďarskej národnosti a na základe tohto rozhodnutia považuje sa pôdohospodársky majetok v rozsahu § 2 nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR patriaci vlastníckym právom uvedeným osobám za skonfiškovaný ku dňu 1. marca 1945 a to bez ohľadu na to, v ktorom katastrálnom území, či v ktorej obci na celom území Slovenska sa tento majetok nachádza. Z konfiškačného rozhodnutia vyplýva, že o ňom majú byť v zmysle pokynu pod por. č. 14 upovedomení „Vlastník: Y. X.. O.. V. a spol.“, avšak v rozhodnutí označené všetky osoby sa v zmysle samotného rozhodnutia nachádzajú na neznámom mieste, t.j. aj právni predchodcovia žalovaných. V tejto súvislosti súd zdôrazňuje, že Konfiškačné komisie zriadené podľa § 1, ods. 7, 8 nariadenia č. 104/1945 Sb.n. pri jednotlivých okresných národných výboroch bolo potrebné považovať za „politické úrady“ v zmysle § 6 vládneho nariadenia č. 8/1928 Sb. o řízení ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů (správní řízení), preto sa na konfiškačné konanie v zmysle nariadenia č. 104/1945 Sb.n. vzťahuje vládne nariadenie č. 8/1928 Sb. o správnom konaní. V zmysle § 72 uvedeného nariadenia o správnom konaní, rozhodnutie je vydané (pokiaľ nie je v správnych predpisoch ustanovené inak) doručením písomného vyhotovenia. Zároveň v zmysle § 33 ods. 1 citovaného vládneho nariadenia osobám, ktorých pobyt je počas správneho (konfiškačného) konania neznámy, sa rozhodnutie doručuje zástupcovi, zmocnencovi alebo opatrovníkovi, verejnou vyhláškou na úradnej tabuli. Z pokynu pod por. č. 14 na upovedomenie o konfiškačnom rozhodnutí vyplýva, že majú byť upovedomení aj vlastníci konfiškovaného majetku, t.j. aj právni predchodcovia žalovaných, avšak napriek skutočnosti, že konfiškačná komisia v konfiškačnom rozhodnutí konštatovala, že všetky dotknuté osoby sú na neznámom mieste, z pokynu na upovedomenie o rozhodnutí nie je zrejmé, aby konfiškačné rozhodnutie bolo doručené niektorým zo spôsobov uvedených v § 33 ods. 1 citovaného nariadenia vlády. Zároveň ani z iných listinných dôkazov predložených žalobkyňou v konaní nebolo preukázané, či právnym predchodcom žalovaných bolo doručované konfiškačné rozhodnutie v zmysle § 33 ods. 1 citovaného vládneho nariadenia a zároveň nebolo preukázané doručenie iným vhodným spôsobom v zmysle § 35 ods. 2 vládneho nariadenia. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania o predmetnom uznesení Okresného súdu v Bardejov č.k. Č. d. 2433/47 zo dňa 23.12.1947 bol upovedomený Dr. I. T., advokát v Bardejove, ako súdom menovaný kurátor pre vzdialených - na neznámom mieste sa zdržujúcich - pozemnoknižných vlastníkov. Z vykonaného dokazovania však nebolo preukázané, že o samotnom konfiškačnom rozhodnutí dotknutí právni predchodcovia žalovaných v zmysle citovaného vládneho nariadenia č. 8/1928 Sb. boli upovedomení. Vzhľadom k tomu, že nebol

dodržaný zákonný postup voči právnym predchodcom žalovaných, má to za následok, že ku konfiškácii ich majetku nedošlo, takže štát sa ani nemohol stať vlastníkom pozemkov. Ak majetok, ktorý mal byť skonfiškovaný právnym predchodcom žalovaných, neprešiel do vlastníctva štátu, potom nič nebránilo tento majetok následne prejednať v dedičskom konaní po nich. V dôsledku takéhoto prejednanja sa potom žalovaní stali vlastníkami sporných nehnuteľností. Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení, súd žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

49. Záverom súd poznamená, že žalobkyňa v záverečnom vyjadrení netvrdila, že vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nadobudla vydržaním, ako to bolo v podanom odvolaní proti rozsudku tunajšieho súdu zo dňa 09.11.2011. Napriek tomu prvostupňový súd zhodne s názorom Krajského súdu v Prešove v rozsudku zo dňa 30.04.2013 konštatuje, že žalobkyňou neboli produkované dôkazy preukazujúce jej tvrdenie o nadobudnutí vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam vydržaním, čím nebolo unesené dôkazné bremeno.

50. Podľa § 262 ods.1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

51. Podľa § 255 ods.1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

52. Podľa § 453 ods. 3 C.s.p., ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania.

53. Súd postupom podľa § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s 453 ods. 3 C.s.p. aplikujúc § 255 ods. 1 C.s.p. priznal žalovaným v 1. až 4. rade voči žalobkyni nárok na náhradu trov pôvodného konania prvostupňového a odvolacieho konania, ako aj náhradu trov dovolacieho konania a náhradu trov nového prvostupňového konania v rozsahu 100 %, keďže žalovaní mali v konaní plný úspech vo veci. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, na Okresný súd Bardejov, v 3 písomných vyhotoveniach (§ 362 ods.1 C.s.p.).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Podľa ust. § 365 ods.1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods.2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods.3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. - o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).